

פגז נוסף התפוצץ ברחובות ווסטר השקטים בדרך כלל. המלחמה הגדולה היתה כעת בשיאה, ההבטחה לחיילים שיחזרו הביתה לחג המולד התבדתה. רעש המטוסים היה כמו זבוב עצבני בחודש אוגוסט. כשג'ים אכל ארוחת בוקר בביתו, שאר בני המשפחה עדיין ישנו.

הוא סיים לאכול בשמונה בבוקר, כששאר המשפחה קמה. בזמן שמשפחתו אכלה טוסטים חמק ג'ים לחדרו כדי לקרוא בפעם המי יודע כמה, את הספר דרקולה. כעבור רבע שעה קרא לו אביו לחדר אוכל. "יופי הגעת" אמר, כשג'ים נכנס למטבח. ואז פנה לשאר המשפחה "כפי שאתם בוודאי רואים, המצב בווסטר לא משהו" אז אני ואמא החלטנו שאנחנו עוברים לאוקספורד" אמר. "באופן זמני" הוסיף למשמע קולות המחאה של ילדיו. "אז מחר נוסעים" אמרה האם.

בשעת בוקר מוקדמת העמיסו בני משפחת ריצ'רד מזוודות על המונית שהזמינו. קבוצת מטוסים בריטיים חצתה את השמים האפורים ולרגע נדמה לג'ים שעטלף ענקי משגיח על המטוסים. הוא לא הספיק להרהר בדבר, כי אחיו הקטן צעק לו "ג'ייייייייים! תזדרז עם המזוודות, אנחנו לא רוצים שהאוסטרים המעצבנים האלה יהפכו אותנו לסטייק טרטר!"

"לא שזה ישנה לך את המוח בהרבה!" ענה.

ג'ים גרר את המזוודות אל המונית, התיישב בתוכה וסגר את הדלת.

"לאיפה אמרתם?" שאל נהג המונית "לאוקספורד בבקשה" אמר האב.

בשעת צהריים מוקדמת הגיעו לדירה המושכרת באוקספורד. הדירה לא היתה גדולה במיוחד, אבל חמישה אנשים יכלו להתמקם בה בנוחות יחסית.

"מי רוצה ללכת מחר לבקר באוניברסיטאות של אוקספורד?" שאל בערב האב בעליצות. "יש כמה אוניברסיטאות?" שאלו בתדהמה אחותו בת האחת עשרה ואחיו בן התשע של ג'ים בזמן שהוא ואביו צחקו לנוכח בורותם

בשעת בוקר מאוחרת סיימו האב והילדים לאכול ארוחת בוקר במדשאות השקטים מאשר בדרך כלל, עקב גיוס סטודנטים. "לכו לטייל באוניברסיטה אמר אביו של ג'ים "ותחזרו לארוחת צהריים" הוסיף.

ג'ים שוטט במבנים העתיקים כאשר הרעש היחיד שנשמע חוץ מפסיעותיו היה הליכתם השקטה של סטודנטים במעברים. הסטודנטים לא שמו לב לילד בן ארבע עשרה שהלך לתומו 'כנראה ילד של אחד המרצים' חשבו 'או ילד פלא שבא ללמוד כאן' ולא הרהרו בו יותר מזה.

ג'ים ירד במסדרונות יותר ויותר, עד שפגש דלת עץ אלון יפה עם קישוטי ארד. הוא פתח אותה. הוא ציפה לראות חדר הרצאות מפואר או ספרייה גדולה אבל לא ציפה למה שהיה מאחורי הדלת הזאת באמת.

פרק 2

גרם מדרגות לולייני ירד אל תוך החשיכה עם כני לפידים לאורך המדרגות ולפיד כבוי אחד שנועד ככל הנראה להדליק את השאר. התגובה הראשונית של ג'ים הייתה לסגור את הדלת ולנוס על נפשו ולא לעצור עד שיגיע לסקוטלנד. התחושה הזאת הגיעה מחוש הזהירות. אך ההיגיון הישר והאבק הרב שהצטבר על המדרגות הוכיח שאיש לא ביקר כאן לפחות חמש שנים.

לבסוף הוא החליט לרדת. הוא שלף קופסת גפרורים והדליק את הלפיד.

הוא ירד במדרגות וכל עשרים מדרגות הוא הדליק את הלפיד שהיה בכך המדרגות נמשכו אל תוך האדמה בעומק של מאה מטר ונעצרו מול דלת זהה לראשונה בצורתה. רק שזו הייתה עשויה מארד. בלב הולם פתח ג'ים את הדלת ומסדרון ארוך עם כני לפידים נגלה לעיניו. הוא התקדם במסדרון תוך כדי הדלקת לפידים עד שהמסדרון הוצף באור צהוב מהבהב שהפך את צלו של ג'ים לעשרות דמויות מעוותות שקפצו על הקירות.

האור מכל הלפידים הוחזר מדלת כסף חלקה שהפיצה אור מסנוור קלות. בביטחון פתח ג'ים את הדלת וגילה מולו דלת זהב שעליה נחרט **האם אתה רוצה לדעת את האמת?** "כן" אמר ג'ים בקול רועד והדלת נפתחה.

מולו עמדה תיבה ענקית עם שלושה חורים. בצד התיבה היה כתוב:

תאריך יצירה 1495

שימוש ראשון 1565

שימוש אחרון 1578

"מה זה עושה לכל הרוחות?!" שאל ג'ים בקול

מעביר אותך בין צירי זמן הופיע כיתוב על לוח סגול כהה. "מה זה השקר הזה?" אמר ג'ים. **זה אמיתי לחלוטין** נכתב. "אני יכול לבדוק?" שאל. **כן בהנחה שאתה מנוול שמעוניין לגנוב 5% אנרגיה מליבת כדור הארץ** הופיע הכיתוב. "אם ככה למה לי לנסוע בזמן, אם זה הורס את הפלנטה?" **אני מעודכנת פחות או יותר ולפי הבנתי העולם כולו שרוי במלחמה, אם אתה רוצה להפסיק אותה אני חושבת שזה שווה את הקורבן.**

"אולי אני אקרא למישהו אחר יותר טוב"

אף אחד לא יאמין לך

"מאיזה שנה אני יכול להשיג את העזרה הטובה ביותר?"

1382

"אוקיי את יכולה להעביר אותי לשנת 1382?"

כן

שלושת הפתחים החלו לזהור, ובאור ג'ים שם לב שמעל כל אחד מהם כתוב עבר **הווה עתיד**. פרצי אנרגיה לבנה כסופה העיפו אותו לכיוון אוקראינה בזמן שערים שוקעות לתוך האדמה בזמן שהחלקים העתיקים בהן פורחים .

קול צחצוח החרבות של האלפים הצעירים וציפורניהם של אשליות בצורת דרקונים, שיצר המורה ללחימה כדי לאמנם, נישאו למרחוק בהרים. שעה ארוכה נמשך הקרב עד שאחרון הדרקונים התפוצץ. "יפה" אמר ולסר המורה "תעבירו לי את החרבות שלכם כדי שאוכל לבדוק כמה דרקונים הרגתם. רעש של שליפת חרבות נשמע. ועד מהרה החרב האחרונה נבדקה על ידי ולסר. "קרת'ן!" צעק ולסר "את הרגת 6 דרקונים, מתוכם 2 לבד. זה נראה לי מצדיק ציון C*" "אבל אם את רוצה נקודות בונוס..." אמר ונקש באצבעו, דרקון בגובה שני מטר הופיע.

"נראה לי שאני אקח את זה" אמרה קרת'ן, ולקחה את חרבה מידיה של ולסר.

הפיצוץ הדהד מההרים שסביבם.

"כן אני חושב שעשר נקודות בונוס יספיקו" אמר ולסר מנסה לשמור על קור רוח. "טוב, אז חוזרים, " אמר והניף מטה כסוף לכיוון השמים.

אלומת אור נפלה מהירח, סוחפת את הכיתה לשיעור הבא שלהם.

וכאן יש לומר משהו על הדרקונים. אין מדובר במפלצות המכונפות באורך עשרים וחמישה מטר שיורקות אש. אלא ביצורים דמויי אדם מכוסי קשקשים ובגובה של שני מטר. עד גיל חמש מאות ארבעים ושבע. ואז חלקם הופכים לדרקונים בעלי כנפיים שאינם יכולים לירוק אש, וחלקם הופכים ללטאות ענקיות שיורקות אש אך חסרות כנפיים. אבל עקב המלחמות הרבות שאלו עורכים. מעטים זוכים להגיע לגיל מופלג שכזה.

נחזור לכיתת האלפים. השיעור הבא שלהם היה תורת הסנרדג', מעין מקבילה אלפית לכימיה. המקצוע הזה היה אחד הבודדים שקרת'ן לא היתה טובה בו, אבל זה היה חסר חשיבות בהתחשב שהיא בחרה מסלול ללוחמים. מסלול שבו

המקצועות הנדרשים היו היסטוריה, טלקינזיס, יצירת מגנטים, טלפתיה, תעופה, וכמובן לחימה. ולכן הרצאה משעממת על הקסם שמחזיק את הסלעים לא עניינה אותה במיוחד, וגם החומר הזה לא היה שימושי, האלף היחיד שהצליח לעשות עם זה משהו שימושי היה רנג'ט השני. שהצליח להדליק את הכוכבים, בתקופה שקיומם של הללו הוטל בספק.

קרת'ן חזרה לביתה שהיה מפואר יחסית, בגלל שהוריה השתייכו למעמד האצולה, וכיאה לבת אצילים המסלול של קרת'ן היה להגיע לרמת מפקדת על חצי מהצבא. שיעורי הבית שלה היו רק מהשיעור של וֶלְסֶר שנתן שכל אחד, לוח שבלחיצה עליו נשלפת אשליית דרקון שיש להרוג כמה שיותר פעמים. במוחה של קרת'ן נרקמה תוכנית. לחש שכפול פשוט עומד להפוך את השיעורי בית האלה לממש כיפים. היא הלכה לחצר האחורית של ביתה ופיזרה את עשר הלוחות המשוכפלים בכל מיני מקומות, לחיצה קלה על המקורי. וכל הלוחות הפכו לדרקונים. קרת'ן שלפה את חרבה בצחקוק קל, ורצה במהירות אליהם.

קרת'ן שלפה את חרבה מתוך הדרקון האחרון, כשאביה יצא לחצר האחורית להביא לה מכתב.

קרת'ן החזירה את החרב לנדן וצעדה לכיוונו של אביה, "מולסר" הוא אמר "לא קראתי את זה עדיין אבל לטובתך אני מציע שיהיה שם משהו טוב". קרת'ן לקחה את המכתב, ושברה את החותם בצורת מגן. לעלמה קרת'ן היקרה, עקב המלחמה הארוכה עם הדרקונים, צעירים מוכשרים בלחימה בגילך מתגייסים לצבא, ראש הצבא הודיע לי שבעוד חודש הוא מבקש

שתבואי לחומה לטקס הפתיחה ותישארי שם חצי שנה, המדים החדשים שלך נמצאים אצלי, הדואר לא הסכים להעביר אותם.

את יכולה להמשיך להחזיק בחרב שלך אבל בזמן מילוי התפקיד עלייך להחזיק בחרב שיתנו לך.

אם תבואי, ראש הצבא אמר לי שעקב היכולות שלך, רוב הסיכויים שתמוני למפקדת על קבוצה של עשרה צעירים. אני מפציר בך לשקול את ההצעה

הציוד שתקבלי

חרב ארוכה, מגן עגול

שריון רגיל ושריון תעופה

קסדת פלדה, גלימת בד כחולה

חנית

סוס

חץ וקשת

ובהנחה שאת מפקדת גם חדר שינה פרטי

"מה בשם כל הנרדג'ים*!?! צעקה "אני צעירה מדי בשביל זה! אני לא אשרוד שם יום

אחד!! איזה תירוץ עלוב"

"מה בדיוק הוא כתב?" שאל אביה.

קרת'ן הגישה לו את המכתב.

"אני חייב להודות שזה לא לגמרי משובב את הנפש וגם את לא לגמרי מוכנה, אבל זה די מגניב" אמר "ואת הולכת לחומה" הוסיף "זה יהיה כיף, "אני לא הייתי אף פעם בחומה" אמר והבעת פניו השתנתה לדאגה רצינית, "החומה נפתחת רק כשהמצב קשה ממש" אמר וחזר להבעה רגועה "אם באמת פותחים את החומה עומדים להיות

*ציפור ארסית

שם חדרים שלא ראית בחיים וכמעט כל החנויות עוברות לשם, אני מציע לך ללכת זה יהיה טוב. בואי נלך להודיע לאמא, וגם המשרתים יצטרכו להתכונן, אני חושב שזה מצריך מסיבה קטנה"

"עמוד דום!!!" נשמעה הקריאה, ועשרים ערפדים נעמדו בשורות מסודרות, "ליצור שדות מגנטיים בצורה של חנית!" צעק המפקד שלהם. האדמה החלה להוציא פירורים קטנים של ברזל וכעבור דקה, כל ערפד החזיק חנית באורך שני מטר. "בפעם הבאה מהר יותר" אמר סרנקד "עוד חודש החומה נפתחת ואתם חייבים להיות יותר טובים, אתם משוחררים להיום" אמר.

נסרד חזר לביתו. השעה הייתה ארבע אחר הצהריים. בניגוד לדעה הרווחת, ערפדים לא ניזוקים מאור השמש. עפר הדרך, התפזר סביב רגליו בענן בגובה שני סנטימטר. כשחזר לביתו שהיה בעצם מבצר קטן, נשכב על המיטה שלו וחייך. הוא ידע שהוא יצר חנית תוך עשר שניות, משהו שהוא היה בספק האם סרנקד יכל לעשות. חוט מחשבתו נקטע על ידי קריאתה של אמו שיבוא לסלון. בסלון ישבו אביו, אמו, ואחיו הקטן. "כן מה רציתם לומר לי?" שאל נסדר בקור הרוח האופייני לו, שאפילו בין הערפדים עשה לו כנפיים.

"מה שרצינו לומר לך, זה שמשפחת וולשר הזמינו אותנו לרגל העובדה שהבת שלהם קיבלה דרגת תת מפקדת לפני שאפילו התגייסה" אמרה אמו, "אוקיי" אמר נסדר "אז מתי יוצאים?"

ארבעת הערפדים הופיעו ברחובות למיגרד, העיר הבירה של סאוטר. העוברים ושבים נעצו בהם מבטים. ערפדים בעיר מאוכלסת כולה על ידי אלפים, זהו מאורע נדיר.

"באיזה רחוב הם גרים?" שאל נסדר "הם גרים במעגל השני" ענה אביו, "מעגל שני?" צחקק אחיו הקטן של נסדר. "תהיה בשקט" סינן לו נסדר "לא כדאי לך להתחצף כאן דנגל, האיש עם התעודת זהות הכי קטנה כאן זה הסנאטור רקץ, וזה בגלל שהוא לא נולד בסאוטר" אמרה אמו "אם ככה למה הוא נהיה סנאטור?" תמה נסדר "התשובה היא כסף" ענה אביו בחיוך מריר ואמר "טוב בוא נלך" וכל המשפחה התעתקה למעגל השני.

"אה הגעתם!" אמר אביה של קרתין "כן אדון אלדר" ענתה אמו של נסדר וקדה "איפה קרתין וג'סריד?" שאל אביו של נסדר "ג'סריד לא יכלה לבוא, אתה יודע, היועצת הראשית של המלך וכולי וכולי, וקרתין נמצאת בסלון. בכל מקרה היכנסו, תרגישו בנוח" אמר.

האוכל היה לא רע והאווירה הכללית הייתה שמחה. כשעה אחרי שירד הלילה לפתע נשמע רחש בחוץ

פרק 2

ג'ים נפל ברחובותיה מרוצפות השיש של לימגרד, והתגלגל מספר פעמים עד שנחת מול שער כסוף של בית כלשהו, הוא קם ופתח אותו בתקווה שמי שגר שם יוכל לעזור לו, ודפק בדלת.

"אני אפתח" אמרה קרת'ן וקמה מהשולחן. היא פתחה באדישות, מצפה לשליח מהסנאט או לאמא שלה, אבל לא למה שהיה שם.

"כן, אה.. יש לי שאלה?" אמר ג'ים באנגלית "סליחה? מה אתה אמרת?" שאלה קרת'ן בשפה המשותפת לכל החיים בסאוטר. "מה אמרת?" שאל ג'ים טוב עלי להשתמש בצעדים קיצוניים חשבה קרת'ן והעבירה בטלפניה אל ג'ים, את כל הידע לגבי השפה המשותפת.

ג'ים הרגיש פתאום טיפש עקב זה שלא הצליח להבין משפט פשוט אחד ואמר "אה... יש לי שאלה." "כן מה?" שאלה קרת'ן, שמחה שהצליחה סוף סוף לתקשר עם האדם המוזר "את יכולה לארח אותי בבית שלך הלילה?"

"יכול להיות" אמרה קרת'ן "בכל מקרה, אתה מוזמן להיכנס" אמרה, וצעקה לתוך הבית "אבא יש לנו אורח!"

ג'ים נכנס. הוא הניח שהנערה שהכניסה אותו היא בעלת יופי קיצוני, וכך גם לגבי הגבר חום השיער שישב בראש השולחן. אבל כמות הפעמים שקרא את דרקולה לא איפשרו לו להתבלבל לגבי ארבעת האנשים הנוספים שישבו מסביב לשולחן. הניבים, צבע העור הבהיר, והגלימות השחורות, שייכו אותם אוטומטית לגזע הערפדים. המקום היה מציאותי מדי בשביל להיות מסיבת תחפושות.

"תכיר, אלה אבי, נסדר, דנגל, רגנס ודלנה" אמרה קרת'ן "אני קרת'ן, ומי אתה?" "אני ג'ים" אמר. "נעים מאוד להכיר אותך אדון ג'ים" אמר נסדר בחיוך וקם ללחוץ את ידו "נעים מאוד" אמר ג'ים בחשש כשנסדר לחץ את ידו "אתה ערפד?" שאל

"כן" ענה נסדר "כאילו ערפד באמת או שאתה בתחפושת של ערפד?" שאל "כמובן שאני ערפד אמיתי" אמר נסדר.

הבעת פניו של ג'ים הפכה למסיכה של אימה, הוא זינק אחורנית, ממש בכיסיו בקדחתנות, אחרי שום, חפץ קדוש, או דבר מה עשוי כסף שיציל אותו. הוא נכנס ללחץ כשחיפושיו העלו חרס. בייאושו הרים את ידיו והצליב אותן בתקווה שירתיעו את הערפד.

נסדר צחקק "מה אתה כל כך נלחץ, לא עשיתי לך כלום" אמר והתקרב אליו "אולי תגיד לנו למה אתה כאן?" אמר ומשך אותו אל השולחן והושיב אותו בכיסא של ג'סריד, ג'ים לא ראה טעם להתנגד לשישה אנשים שנראו קשוחים ולכן סיפר למה ואיך הגיע לשם.

"רגע אחד" קטע אותו אלדר "אתה אומר שבתקופתך יש מלחמה בסדר גודל עולמי תספר לי איך היא התחילה" "אוקיי" אמר ג'ים והתחיל להסביר על הרקע למלחמה. כשהוא הגיע לרצח הנסיך האוסטרו הונגרי, עצר אותו נסדר "אתה יודע מה" אמר "לי זה נשמע כמו בדיחה חולנית של מכר רחוק שלנו"

"לא באמת?" קטעה אותו אמו "שלו?" "הוא היחיד שיכול לחשוב על דבר כזה" ענה נסדר "אני אישית מוכן לעזור לאדון ג'ים, לפי מה שהוא אומר גם אנחנו עומדים לסבול מהמלחמה הזאת בעתיד". הבעת פניהם של כל הנוכחים הפכה למודאגת, אלו היו אלפים שמשך חייהם הוא אלפיים שנה וערפדים שמשך חייהם הוא אלף וחמש מאות שנה, זה ברור שהם ימשיכו לחיות עד המלחמה הגדולה ומעבר לה. "אם ככה אז גם אני אלך איתו" אמרה קרתין.

"אבל אני חייב לוודא שזה אמת" אמר אלדר והניח את ידיו בצדי ראשו. הבעת פניו השתנתה לדאגה "זה יותר מאמת" לחש בבעתה ואמר לקרתין "כדאי לך ללכת איתו, אני עצמי הייתי הולך איתו, אבל יש לי עבודה בסנאט" ואז פנה לג'ים

ואמר "טוב ידידי הצעיר, יש לך מלווים לא רעים, וכדאי שתחליף בגדים לגלימה, הבגדים האלה ימשכו קצת תשומת לב מיותרת "

"תודה רבה" אמר ג'ים שלא ציפה לעזרה שכזאת בשלב כל כך מוקדם "יש לי שתי שאלות" אמר "תשאל" אמר אלדר "שאלה אחת: הם ערפדים, אבל מה אתה וקרת'ן? שאלה שנייה: מי זה ההוא שיצר את מלחמת העולם בתור בדיחה חולנית?". "אני וקרת'ן אלפים" ענה "ולגבי השאלה השנייה, נסדר יענה לך"

נסדר גיחך "אין הרבה סיכוי שתכיר אותו, הוא גר בטירה מבודדת, שמו הוא ולאד" אמר "ומה הכינוי שלו?" שאל ג'ים,

"יש לו שניים" אמר נסדר "אחד זה המשפד"

"והשני?" שאל ג'ים בחרדה הולכת וגוברת,

"דרקולה"

בשעת בוקר מוקדמת, ג'ים, קרת'ן ונסדר יצאו לדרך. קרת'ן וג'ים רכבו על סוסים ונסדר לא נזקק לחיית רכיבה, כי הוא פשוט הפך לעטלף. הם יצאו מלימגרד והמשיכו לכיוון דרום.

"יש לי שאלה" אמר ג'ים "איפה אנחנו?" "בסאוטר" אמרה קרת'ן. "ומה זה, אם יורשה לי לשאול" שאל ג'ים "ארץ" אמרה קרת'ן מבלי להסיט את מבטה מהדרך. "טוב, אז מה התוכנית שלנו?" שאל נסדר תוך כדי תעופה, ג'ים שם לב פתאום שנסדר-עטלף היה די חמוד. "לא יודעת, פשוט נלך אל ולדד, ונוודא שהוא לא יעשה את זה בעתיד, גם אם נאלץ לשחוט אותו" אמרה קרת'ן "לא! לא! לא!" צעק נסדר "שני פגמים בתוכנית שלך, אחד: אף אחד לא יכול למצוא את צפי בלי מפה. דבר שני: עם כל הכבוד ליכולות הלחימה שלך, גבירתי, אין לך סיכוי להילחם בולדד, הוא אמנם תמהוני קצת, אבל יש לו יכולות שאין לשום יצור חי" אמר. "צפי?" שאל ג'ים "ככה אנחנו קוראים לו, אתה יודע שם חיבה כזה, אחד הכינויים שלו הוא צפש" אמר נסדר. "ואיך נשיג מפה כזאת בדיוק?" שאלה קרת'ן "יש רק אחד שיש לו מפה כזאת" אמר נסדר "איפה הוא גר?" שאל ג'ים והוסיף "אתה רוצה לשבת מאחורי על הסוס, אני לא מרגיש בנוח מזה שאני וקרת'ן רוכבים ואתה צריך לעוף" נסדר התעופף, נחת על הצד האחורי של האוכף ואמר "הוא גר בעיר הכי לא ידידותית לאנשים כמונו" "ואיך קוראים לה?" שאל ג'ים "היא בטח מוכרת לך בעיקר מהתנ"ך" אמרה קרת'ן "קוראים לה סדום"

"דבר ראשון: איך אנחנו מגיעים אליה? דבר שני: למיטב זכרוני היא לא חרבה באש וגופרית?"

"לשאלותיך" אמרה קרת'ן "דבר ראשון: דרך הים, גאון. דבר שני: בנו אותה מחדש ועכשיו היא יותר גרועה ממה שהיא הייתה פעם. פעם היו לפחות חוקים, אומנם נבזיים, אבל לפחות היו חוקים. נכון להיום החוק היחיד שם הוא, אין חוקים" אמרה. "טוב אז איפה הנמל?" שאל נסדר "הנמל נמצא דרומה כמובן, רפה שכל שכמותך" אמרה קרת'ן "ברור שהנמל נמצא דרומית מכאן. אבל אין הסבר מדויק יותר?" אמר נסדר, תוך כדי נפנוף עצבני בכנפיו. "אז בכיוון דרום מערב" אמרה קרת'ן בעצבנות "זה מספיק לאדון מוח עטלף" אמרה. "מספיק בהחלט" אמר נסדר ונתלה הפוך מהאוכף.

הם הגיעו לעיר נמל תוססת, הם המשיכו לרכוב עד שהגיעו לנמל עצמו. ריח חזק של דגים, תבלינים, וריקבון הכה באפיהם. "תגידי הבאת איתך מספיק כסף לשלושתנו?" שאל ג'ים. הפנים של המלחים הוכיחו לו שהם יאלצו לשלם הרבה כסף בשביל לעלות על ספינה. "לא נראה לי" אמרה קרת'ן "אבל יש לי רעיון איך נוכל לשלם מחיר של אחד וחצי" אמרה בחיוך זדוני "רק תרד מהסוס, ותביא את הידיים שלך"

"כן גברתי, במה אוכל לעזור לך?" אמר רב חובל שחום עור וכחול שיער* למראה הנערה רכובה על סוס שהובילה עבד קשור בידיו וסוס נוסף עמוס ציוד שכלל גם עטלף מחמד, שהתקרבה אילו. "לסדום בבקשה" אמרה קרת'ן "אוקיי" אמר רב החובל "המחיר לאחד ועבד הוא שישה מטבעות זהב" "תודה רבה" אמרה "ומתי יוצאים?" שאלה "עוד חצי שעה" אמר רב החובל "אוקיי, אני אשלם לך מקדמה ואבוא עוד עשרים דקות" אמרה קרת'ן ושלפה מארנקה מטבע נחושת. "להתראות" אמרה קרת'ן ופנתה אחורנית .

"זה היה גאוני!" אמר ג'ים כשנעלמו מעיניו של רב החובל, "עכשיו מה עושים?" שאל ג'ים "מגיעים לאשקלון, הולכים לכיוון ים המלח, משיגים את המפה, חוזרים לסאוטר, מגיעים לולאד ומשביעים אותו שלא יעשה דבר כזה בחיים. וזהו" אמרה קרת'ן "ועכשיו נלך לקנות לנו משהו לדרך ונלך לספינה" אמרה.

"הקדמתם" אמר רב החובל כשראה את קרת'ן חוזרת עם שקים נוספים על הסוס

*אל תשאלו אותי איך הוא עשה את זה

"עלי, עלי, החדר שלך נמצא מאחורה" אמר. "החיות יכולות להיות על הסיפון" אמר בחיוך שחשף שיניים צהובות-שחורות. "אני מעדיפה שהעטלף היה איתי" אמרה קרת'ן "כרצונך" אמר רב החובל "הרשי לי להציג את עצמי שמי לערד, רב החובל של הספינה הזאת" אמר "נעים מאוד" אמרה קרת'ן בקור שהיה יכול להקפיא כוס של מים רותחים, והם עלו לספינה.

ההפלגה ארכה שלושה ימים, שבסופם הגיעו לחופי אשקלון. הם ירדו מהספינה וכשהגיעו לכבש שהוביל למזח, לערד עצר אותם ולחש לקרת'ן "תזהרי, סדום היא לא המקום הכי טוב לנערה בגילך, אז... תיזהרי"

הדרך לכיוון ים המלח התמשכה בצלעתיים.

ארץ הנגב נפרשה לפנייהם כמו שטיח של חול ואבנים, לשמאלם הופיע מדבר יהודה כמו רכס הרים חומים בהירים אינסופי הם התקדמו לכיוון מזרח, החום גבר מרגע לרגע. קרת'ן ניסתה לשמור על ארשת פנים רגועה ללא הצלחה. זאת עובדה ידועה, החום מזיק לאלפים.

לאחר שעות של רכיבה בחום, הם הגיעו כמטחוי עין משערי סדום. הרוח הקרירה שהביא הערב בכנפיו, הרגיעה את קרת'ן משמעותית. הם הגיעו לשערי סדום שעתיים לפני רדת החשכה. נסדר הפך בחזרה לצורה הרגילה שלו "כל כך התרגלתי לזה שיש לי כנפיים" אמר.

הם נכנסו לעיר. הסירחון הצעקות והלכלוך רמזו להם בעדינות לחזור על עקבותיהם. בימים כתיקונם ג'ים היה לוקח את הרמז הזה בידיים ורץ כמה שיותר רחוק, אבל עכשיו חייהם של אלפי אנשים היו על הכף והוא נכנס. המראה הראשון שקלטו עיניהם של שלושת הנערים, האדם, האלפית, והערפד, היה כיכר אבן גדולה שסביבה היה כל הרעש. במרכז הכיכר היתה מדורה ענקית שעליה הונחה קדירה בגודל של בריכה קטנה מלאה בנוזל מסריח ומבעבע בצבע צהוב, הקדירה הסיחה את דעתו של ג'ים ולכן הוא לא ראה את הקטפולטה שזרקה אדם לתוך הקדירה, "מה יש שם?" הוא שאל את נסרד "נידון למוות" השיב נסדר בניסיון לשמור על שלווה נפש, "התכוונתי, לתוך מה הוא נזרק?" אמר ג'ים,

"למיטב זכרוני זו קדרת ברזל מלאה בשתן פילים רותח" השיב הערפד מנסה לא להיגעל.

"כן, אולי במקום לדבר על פילים, נתחיל לחפש את האיש עם המפה?" אמרה קרת'ן בחריקת שיניים, "אוקיי" אמר ג'ים "נתחיל"

"רגע אחד!" אמר ג'ים "למה אנחנו לא מתים כבר עכשיו?" שאל, "התשובה אדון צעיר" אמרה קרת'ן "היא אני" אמרה בחיוך גאוותני "אני מקום חמישים ושלוש לכתר סאוטר". "מקום חמישים ושלוש ל-מה!?" שאל ג'ים "כתר סאוטר - שליטה על כל סאוטר" ענה נסדר "בכל מקרה, בואו נמצא פונדק טוב שנוכל לישון בו, נחפש את האיש מחר" אמר

פונדק הראש הכרות היה מקום די מרכזי בסדום, למען האמת הוא היה מקום די מרכזי בכל האזור.

הם נכנסו לפונדק, רוב האורחים בשעה הזאת היו רוחות רפאים, רוב האורחים עומדים להגיע מאוחר יותר.

הם התיישבו מסביב לשולחן קטן בפינה והזמינו שתי כוסות יין לקרת'ן וכוס של דם כבש לנסדר.

"תגיד" אמר ג'ים "אתה ערפד נכון?" שאל "כן" ענה נסדר "אז אתה לא אמור... אתה יודע, לרצוח אנשים בשנתם, ולשתות להם את הדם?"

"גזען!" אמר נסדר "אני אמנם ערפד, אבל הערפדים שאתה מדבר עליהם הם הערפאדים, הם חיים ביערות, ותוקפים עוברי אורח, ושותים את דמם, ולבסוף משאירים להם בזיכרון תמונה של ערפד." אמר במרירות "אבל אתה שותה דם" אמר ג'ים, "סלח לי אדוני" אמר נסדר והניח את הכוס שלו על השולחן "האם אתה אוכל בשר?"

"כן" ענה ג'ים מנסה להבין מה הקשר, "תראה" אמר נסדר "מה ההבדל בין דם של חיה לבשר שלה?"

"אהה" אמר ג'ים בניצחון "אבל אתם שותים אותו היישר מן החיה הגוססת, ולעומת זאת, בני האדם הנאורים אוכלים בשר של חיה שנשחטה קודם" אמר, מנסה ללמד זכות על בני גזעו.

"מי הביא לך את השקר הזה" אמר נסדר בזעזוע "אנחנו שותים רק דם של חיה שנשחטה קודם, את המנהג הנלוז הזה מנהיגים הערפאדים. יש שאלות?" אמר נסדר בחיוך, נשען אחורנית בכיסא שלו ולגם מהכוס שבידו. "כן" אמר ג'ים "אתה לא אמור להיות רגיש לאור יום?" שאל "תקשיב" אמר נסדר "תשכח מכל מה שאתה יודע על ערפדים ותייחס הכל לערפאדים" ג'ים היה חייב להודות שזה היה טיעון משכנע למדי ולכן פנה לקרת'ן שעד כה, ישבה בכיסא שלה והחליקה את אצבעה על שפת הכוס

שלה, מבט בודד בין גרם לה להבין שעדיף לה למות בצמא ולא לשתות את הזבל הזה.

"את אלפית?" שאל "כן" ענתה קרת'ן כשהבינה שהיא הקורבן הבא של שאלותיו הבלתי נסבלות של ג'ים "אז את כאילו חייה לנצח?" שאל "לא יודעת" אמרה קרת'ן "בגיל שלוש מאות עושים בדיקה האם אתה חי לנצח" אמרה בזמן שעיינה בתפריט בתקווה למצוא מאכל כלשהו יותר טוב מבשר כבש ברוטב חשוד.

"ובת כמה את?" שאל ג'ים "מאתיים" ענתה קרת'ן מבלי להסיט את עיניה "שזה כמו גיל שתיים עשרה - ארבע עשרה אצלכם" אמרה "אוקיי" אמר ג'ים "ומקודם אמרת שאת מספר חמישים ושלוש לשליטה בסאוטר, איזה מספר נסדר?" שאל "לנסדר אין מספר" אמרה קרת'ן "רק אלפים יכולים לשלוט בסאוטר" אמרה. "תסלחי לי אבל זה די גזעני" אמר בכעס קל "תגיד לי" אמרה קרת'ן "במדינה שלך, לקופים מותר לשלוט?" שאלה, "לא" ענה ג'ים, נעלב מההשוואה בין בני אדם לקופים "נו" אמרה קרת'ן "אלפים הם יותר חכמים משאר היצורים בסאוטר" אמרה והוסיפה "אל תיקח את זה אישי, זאת פשוט עובדה"

ג'ים גיחך, הנה יש לו הזדמנות לבדוק "אפשר לבדוק את זה?" שאל "בשמחה" אמרה קרת'ן "כמה זה שלוש עשרה בחזקת ארבע, חלקי שמונה, פחות עשר, כפול שלוש" אמר, זה היה תרגיל שהמציא בעצמו, התשובה הייתה ידועה לו, אפילו שלקח לו יומיים לפתור את התרגיל, הוא השתמש בו כדי לבדוק כמה אנשים חכמים הוא מכיר. בינתיים לא היה לו אפילו אחד.

"שלושת אלפים חמש מאות ארבעים נקודה מאה עשרים וחמש" אמרה קרת'ן כעבור חמש שניות. "הוכחתי לך?" שאלה "כן" אמר ג'ים ביראת כבוד. "נראה לי" אמר נסדר "שאם אנחנו רוצים להחמיץ את הפושעים שמתחילים לבוא לכאן, צריך לעלות לחדר שלנו" אמר ושם לב לחבורה של גברתנים זעופי פנים. "ומהר".

הם רצו לכיוון המדרגות בתקווה שהבריונים לא ישימו לב אליהם, אבל הם שמו לב אליהם, ומראה של שלושה נערים שראו עשירים, קרץ להם.

ג'ים פקח את עיניו, החדר שהיה בו היה עשוי מאבן חצובה בגסות, ואם לסמוך על החושים, הם היו מתחת לאדמה. הדלת הייתה עשויה מסורגים, שתיים ועוד שתיים הם ארבע, כלומר הם בכלא. קרת'ן ונסדר קמו, קרת'ן מיששה בכאב את מותניה "הבני אדם המטומטמים האלו" אמרה "הם לא יודעים להוריד את הנדן כמו שצריך" "אל תיקח אישי" אמרה כשראתה את הבעת פניו של ג'ים למשמע 'בני אדם מטומטמים'

"סליחה" אמר נסדר לסוהר שנמנם על כיסא "מה?" שאל הסוהר בטיפשות "סלח לי אבל אני רוצה לצאת" אמר נסדר "לא יכול אתה" אמר הסוהר "לא שאלתי" אמר נסדר והסיט את הבריון באמצעות מגנט מטאפיזי. "אני להרביץ לכם" אמר הסוהר וקם אליהם. אגרופה של קרת'ן פגע בין עיניו הפוזלות. "טוב אז רק צריך למצוא את החרב שלך למצוא את האיש עם המפה ולהסתלק מפה" אמר נסדר.

את החרב הם מצאו בקלות יחסית, ומעבר דרך שאר השומרים היה יותר קל מלחתוך חמאה עם גרזן. עכשיו מה שנשאר להם היה לחזור לפונדק כדי לקחת את התיקים והחיות רכיבה, ולמצוא את האיש עם המפה.

"אני מעדיף" אמר נסדר כשהגיעו לחדר "שאת וג'ים תישארו כאן ואני אלך למצוא את האדון הנחמד, אני רק צריך קצת כסף ונשק" אמר לקרת'ן "אוקיי" אמרה קרת'ן והוציאה מהתיק שלה פגיון וארנק.

נסדר יצא מהפונדק והפך לעטלף. וכעת יש לומר משהו על צורתם העטלפית של ערפדים, ואני מצטט מתוך מאמרו של חוקר הקסם לנדרי ספט הגמד, **על הקסם וחוקיו**. הרבה דיו נשפך בשאלה איך יכול להיות שערפדים בצורתם האנושית הם עוטי גלימה ובצורתם העטלפית הם עירומים ככל עטלף, תירוץ אחד הוא שבגדיהם

כגופם והופכים לעטלף יחד איתם, ותירוץ עלוב זה הוא משענת קנה רצוץ, הלא מחליפים הם שמלתם מפעם לפעם.

אלא שהאמת היא שכל שאר הכלים שעליהם מאבדים את המשקל ולכן גם את האפשרות לראותם.

נחזור לנסדר, הוא טס בין רחובותיה של סדום ונחת מול ערמת עצים ואבנים מסודרים באופן אקראי, שהכינוי 'בית' הוא מחמאה שהם לא ראויים לה. הוא נכנס לתוך המבנה, בתוך הבית ישב אדם מהסוג שסרטי אימה מנסים ללהק. "כן מה אתה רוצה?" שאל האיש "מפה לטירת דרקולה" אמר נסדר "מה יש לך לתת לי?" שאל נסדר שלף את הארנק "עשינו עסק?" שאל, "עשינו עסק" אמר האיש ושלף מפת קלף.

"זזים?" שאל נסדר כשחזר לפונדק.

הם עגנו בעיר הנמל שממנה יצאו "טוב עכשיו לאן הולכים?" שאל ג'ים "לכיוון מזרח מנת משכל מאה עשרים שכמותך" אמרה קרת'ן.

הם רכבו לכיוון רומניה - בולגריה, הדרך הפכה למיוערת יותר ויותר.

הם הקימו את המחנה בקרחת יער, ג'ים הדליק מדורה מעצים שמצא באמצעות גפרורים שהקפיד שהיו בכיסיו תמיד. הלילה ירד וקרת'ן שמה לב לאייל שרץ בשביל "טוב, אז תהיה לנו ארוחת ער..". האייל נפל שטוף דם, מעליו גחן יצור, צבע עורו לבן מלוכלך, וכל לבושו: גלימה אפורה. היצור הזה היה ללא ספק ערפאד, למראה של קרת'ן נבעת, הסיבה פשוטה: אלפים משוגעים על כסף הוא נמצא בכל דבר שהם עושים, הכסף שיש בכליהם, הוא לא מזיק לערפדים אבל לערפאדים הוא קטלני.

הערפאד נשא את רגליו ונס על נפשו.

"כמה יש עד הטירה?" שאל ג'ים כשקרת'ן חזרה, נסדר שלף את המפה, "משהו כמו חמישה קילומטר" אמר

"מה?!" אמר ג'ים, לפי הערכתו נשארו להם לפחות עשר אלף קילומטר לטרנסילבניה.
"אתה יודע איפה בכלל ממוקמת טירת דרקולה?" שאל את נסדר "לפי המפה היא
בעוד חמישה קילומטר" אמר נסדר.

"תן לי את המפה!" אמר ג'ים בכעס. לצאת מויכוח כאשר ידו על התחתונה, לא נמנה
על התחביבים שלו. ג'ים עיין קלות במפה, "הא הא!" הוא אמר בניצחון "תראה לי
איפה אנחנו" אמר לנסדר ברשעות, נסדר הצביע על מקום במפה שהיה די קרוב למה
שג'ים תיאר לעצמו "אז איר, זה" אמר ג'ים ומתח קו דמיוני בין טרנסילבניה למיקומם
"מתפרש אצלך כחמישה קילומטר?" שאל "יא חתיכת שימפנזה מגודלת!" אמר נסדר
וחבט בראשו "שמה הוא גר פעם" אמר "היום הוא גר כאן" אמר והצביע על נקודה
במפה, שהייתה ממש צמודה למיקומם "אוקיי" אמר ג'ים, מרגיש מרומה, "אני הולך
לישון" אמר וצנח לתוך ערמת עלים מכוסים בבד שהכין לעצמו.

נחזור לקרת'ן, עם כל הכבוד לג'ים ונסדר, הרעיון לחלוק את התהילה לא קרץ לה
במיוחד. זינוק ירח פשוט והיא שם עומדת מול מה שנחשב ליצירה הטובה ביותר של
ערפדים, קרת'ן נחרה בבוז, בגיל מאה היא ידעה כמו כל אלף אחר, לתכנן מבנה
הרבה יותר מרשים. היא נכנסה לתוך המבנה, קול רפאים קידם את פניה, "מה מביא
אותך לכאן?" שאל הקול שכל הנראה בעליו סבל מבעיה חמורה בריאות. הקול היה
מתובל באימה ערפדית, הברה אחת ואדם ממוצע היה נופח את נשמתו מרוב פחד,
'מזל שיצאתי לבד' חשבה לעצמה קרת'ן 'לא הייתי רוצה שהבן אדם הזה יתפגר כאן'
"אני רוצה לפגוש את דרקולה" אמרה וסידרה את הגלימה שלה בצורה מושכת, לפי
מה שהיא יודעת על דרקולה, לפתות אותו לשבועה היה יותר קל מלגרום לטרול
להאמין שאם הוא יקפוץ מצוק הוא יקבל מטבע זהב. "רק חכי כאן" אמר הקול. קרת'ן
חיכתה בסבלנות מתונה, מסדרת את שערה באצבעותיה, היא נלחצה. קסמי פיתוי
היו מאז ומעולם תחום שלא הצטיינה בו, היא היתה אמורה לשנות את מיקומם של

ראשי דרקונים מהצוואר לרצפה, עטוית שיריון. לא לשכנע מנהיגים להקשיב לדעותיה*, לבושה בגלימת מחשוף.

נשמע קול הדומה לצליל הבוקע מפסנתר, כאשר ילד קטן ונפוח מנסה לגלות כישרון חבוי, והדלת נפתחה. מולה ניצב ארון קבורה עשוי עץ. ברגע האחרון נזכרה קרת'ן להטיל כישוף הגנה בסיסי על גרונה. הארון נפתח בקול חריקה ובתוכו ניצב גבר גבוה ושחור שיער, קרת'ן חייכה בזלזול, הסכנה הגלומה בלפתות מישהו באמצעות יופי, היא כמובן: להתאהב בקורבן. אין להכחיש: ולאד היה מושא אהבה של מאות נשים שגילו בנשיכה אחת מה היתה כוונתו. "כן מה את רוצה?" שאל בקול שהיה גורם ללבה של נערה ממוצעת לימס כמו חמאה, כמובן שקרת'ן לא היתה נערה ממוצעת, והמחשבה על זוגיות עם בן זן אחר, העבירה בה חלחלה, לא כל שכן כשמדובר בדרקולה.

"תקשיב" אמרה בצורה שגבר רגיל היה נופל על ברכיו מרוב אהבה, "אתה יכול להישבע לי במשהו?" שאלה "במה" שאל דרקולה בקול רגיל, מבין שהסיכוי שלו לנצח בתחרות פיתוי נגד אלפית, שואפים לאפס. "שלעולם לא תרצח נסיך לבדרי**" אמרה "למה את חושבת שאני אעשה דבר כזה?" שאל ולאד "לא יודעת" אמרה קרת'ן "אולי תרצה לשתות את הדם שלו?" שאלה, "מה!?" הזדעזע ולאד "למה שזה

*מה שרוב בני האצולה בחרו לעשות

**אזור אוסטריה-הונגריה של היום

יעלה לי בראש? הדם שלהם מסריח מפפריקה! למה את שואלת?" אמר "טוב" אמרה קרת'ן "בעוד שש מאות שנה נסיך משם עומד להירצח ובגלל זה תפרוץ מלחמה עולמית" אמרה קרת'ן, "אני אבדוק" אמר וירד בגרם מדרגות לולייני שניצב לשמאלו, קרת'ן ירדה אחריו, הם הגיעו לאולם רחב עם שולחן אבן באמצעו, על השולחן ניצבה גולגולת אנושית, ערפדית במבט שני בחניכיים. "באיזה שנה אמרת שזה יקרה?" שאל

"אלף תשע מאות וארבע עשרה" אמרה קרת'ן "אוקיי" אמר והוסיף "לכי אחורנית, אם את מרוצה מהמיקום הנוכחי של הראש שלך"

"אם את מרוצה מהמיקום הנוכחי של הראש שלך" מלמלה לעצמה קרת'ן ונסוגה אחורנית "אני כל כך עומדת להשתמש בזה"

בינתיים ולאד עשה משהו שנראה כמו העלאה באוב, הטקס נמשך כדקה ולבסוף הופיעה דמותו של ולאד מבוגר יותר ולחוץ יותר, "מה אתה רוצה?" שאלה הדמות "תגיד" אמר ולאד "אתה לא הרגת במקרה איזה נסיך?" אמר ולאד "לא יודע על מה אתה מדבר" אמרה הדמות "אבל אני בהתקפה"

"מי תוקף?" שאל ולאד "דרקונים" אמרה הדמות

"למה הם תוקפים?" שאל ולאד "הם יצרו מלחמה בין אזור סאוטר לאזור אנגייר, המדינות עם ריכוז האלפים הכי גדול" אמרה הדמות וניתקה קשר.

"עכשיו ברור מי אחראי לצרה שלך אמר ולאד "אבל אני לא יכול לתת לך ללכת" אמר והתנפל על הצוואר של קרת'ן, שיניו נתקעו במחסום בלתי חדיר, "לא כדאי לך לנסות מכאן" אמרה קרת'ן והצמידה בחשאי טבעת כסף שענדה על אצבעה, לגופו של ולאד.

"אמרתי לך" אמרה קרת'ן לולאד ששכב על הרצפה. היא שלפה את החרב שלה, דרקולה נעלם, והופיע מיד מאחוריה. קרת'ן הסתובבה בחרב מונפת, ונפלה על הרצפה מאגרוף שכיוון אליה ולאד שהיה תלוי מהתקרה. ולאד ירד מהתקרה, לא היה לקרת'ן סיכוי, כפי שאמר נסדר: היו לו יכולות שאין לאף אחד אחר. קרת'ן הסתכלה מבעד לחלון, האור של הירח הוסתר על ידי ענן, אבל בעוד חצי דקה הוא היה בחוץ, מה שיאפשר לה לעשות זינוק ירח. ולאד התקרב אליה בצעדים מדודים, נהנה מהרגע "את יודעת" אמר "אף פעם לא טעמתי דם של אלפית" אמר והתקרב אליה. "את חושבת שיש לך דם טעים?" שאל בצחוק. 'נו, יש לי עוד עשר שניות' חשבה קרת'ן. ולאד רכן אל קרת'ן "תכף נגלה" אמר, קרת'ן יכלה לחוש את הבל פיו על גרונה, שלוש שניות, שנייה אחת.... "גרדקס!"

פרץ אור כסוף נורה מהירח, סוחף את קרת'ן לכיוון המחנה שלהם.
מרחוק נשמעה צרחת יאוש.

קרת'ן הגיעה למחנה, השעה היתה שלוש שעות לפני הזריחה, טוב שאף אחד לא
יאשים אותה בזה שהיא תהיה מנומנת מחר. היא סידרה ערמת עלים, שכבה עליה
והתכסתה בשמיכה עשויה גלימה להחלפה ששמרה למקרי חירום.

בבוקר היא קמה מאוחר יחסית, נסדר וג'ים עדיין ישנו, היא ירדה לכיוון הנחל כדי להתרחץ ולהביא מים לבישול.

ג'ים התעורר "בוקר טוב" הוא אמר לנסדר שקושש עצים "בוקר טוב" אמר נסדר "תדליק את הערימה הזאת עם המקלות הקטנים עם הקצה המוזר שלך" אמר לג'ים והצביע על ערמת עצים, "איפה קרת'ן?" שאל בזמן שנכנס ללחץ מהכמות הקטנה של גפרורים שנשארו לו. "בנהר" אמר נסדר "הלכה להביא מים ככל הנראה" אמר בזמן שאסף מקל עץ מהאדמה.

לאחר חמישה נסיונות כושלים להצית את העצים, במהלכן הגפרורים נשברו, נשבה רוח, ונפלו לערימת עלים לחים, בערה מדורה לא רעה. ג'ים התיישב על אבן. נסדר ישב לידו, ושיחק בענף.

קרת'ן חזרה בשיער רטוב, ועם דלי מים ביד, ג'ים שם לב פתאום שהיא הייתה יפה, נראה שהוא בכלל לא התייחס לזה במהלך המסע שלהם, אבל עכשיו נראה כאילו רואה אותה מזווית חדשה לגמרי. השיער החום, העיניים הכחולות והעור הבהיר יצרו תחושה של שלמות. "אתה בווה בקרת'ן" אמר לו נסדר ליד האוזן "כן" מלמל ג'ים, הוא היה מוכן להסתכל עליה שעות על גבי שעות, ונסדר רק הפריע לו עם ההערה הזאת. כמובן שהסיבה שג'ים היה במצב כזה היא בגלל שכשפי הפיתוי שקרת'ן הטילה על עצמה, עדיין פעלו, אמנם בצורה מוחלשת אבל מספיק בשביל לגרום לבן אדם להתאהב בה. כמובן שאם הכישוף היה ברמה שהטילה עליה בלילה הקודם, ג'ים היה נכנס לשיגעון.

כשקרת'ן הבינה מה קורה היא נכנסה להתקף צחוק, בעיני נסדר זה היה דבילי, אבל בעיני ג'ים זה היה צליל רצוף באושר, שגרם לו אם זה אפשרי, להתאהב בה עוד יותר.

"תשים אותו באוהל" אמרה קרת'ן לנסדר "עוד חצי שעה זה יעבור"

נסדר לא הבין מה גרם לג'ים לבהות בקרת'ן, הוא אישית הניח שזה רעיון להשתמט מההכנה של הארוחת בוקר. ולכן נסדר וקרת'ן עבדו לבדם על הכנה של משהו עשוי עשבי מאכל, ירקות שורש שמצאו, ובשר של ארנבת.

כעבור חצי שעה ג'ים יצא מהאוהל, קרת'ן נשארה יפה בעיניו אבל לא כמו לפני שלושים דקות. "כן מה אתה רוצה?" שאל נסדר, נסדר לא הבין מה הולך עם ג'ים אמנם כשפי הפיתוי עבדו קצת על נסדר אבל הוא היה ערפד ככה שזה לא השפיע עליו כמו שזה השפיע על ג'ים "מה, מה קרה?" שאל ג'ים בתמימות, נסדר הביט בו במבט שאומר 'כן חמודי, אולי תנסה להיזכר?'

ג'ים התיישב ליד נסדר, "תגיד", אמר בלחישה שקיווה שלא הגיעה לאוזניה של קרת'ן, הלחישה הגיעה אבל קרת'ן העדיפה להתעלם, "לי ולקרת'ן יש סיכוי?" שאל בתקווה, שרוי קלות בכישוף הפיתוי, "לא!" אמר נסדר בזעזוע, כאילו הציעו לו לאכול אוכל מהמטבח הצרפתי. "אתה פשוט..." אמר נסדר, מחפש מילה שתתאר את מה שהוא רוצה במקום 'נחות יחסית לכל אלף אחר' "לא מתאים לה" אמר לבסוף. "אולי במקום לפטפט על נושאים משעממים, תקשיבו למה שגיליתי אתמול" אמרה קרת'ן, "מה גילית אתמול?" שאל ג'ים "הסיבה למלחמה שלך היא הדרקונים" אמרה קרת'ן "המה?" שאל ג'ים "הדרקונים" אמרה קרת'ן "אני הולכת עכשיו להתגייס על בטוח" אמרה "גם אני" אמר נסדר "ומה איתי?" שאל ג'ים "הייתי מציעה לך ללכת איתנו לחומה ולנסות להתגייס ליחידה של הבני אדם" אמרה קרת'ן.

"טוב אז מה עושים עכשיו?" שאל נסדר

"הולכים אלי הביתה ואומרים להורים שלי שאנחנו הולכים לחומה" אמרה קרת'ן
"אוקיי" אמר ג'ים

המסע ארך שלושה ימים שלאחריהם הם היו מול שעריה הפתוחים של לימגרד. הם צעדו ברחובות העיר, ג'ים שם שככל שהתקדמו, הבתים היו יותר ויותר מפוארים, גרסאות משוכללות של ארמון ורסאי צצו פה ושם ובמרכז העיר ניצב מבנה שיש

מרובע שממנו יצא מבנה מלבני קטן יותר, מול המבנה ניצבה טירה ימי ביניימית בעלת ארבעה צריחים.

"זה הארמון והסנאט" אמרה קרת'ן כשראתה לאן מביט ג'ים. "אני גרה במעגל השלישי מהארמון" אמרה קרת'ן.

אחוזת וולשר היתה ענקית, היא התפרשה על שטח של עשרים דונם. הגנים היו מלאים בצמחים מסוגים שונים. השער היה עשוי כסף, שגרם לנסדר סחרחורת קלה. הם פתחו את השער וצעדו בשביל המוליך אל הבית, דגל בית וולשר, זאב לבן, התנוסס מעל הגג. קרת'ן פתחה את הדלת "אנחנו כאן!" צעקה אל תוך הבית, נשמע קול של טריקת דלת וצעדים חפוזים במדרגות.

"קרת'ן!" צעק אלדר "אני כל כך שמח שחזרת!" אמר וחיבק את קרת'ן "חכה שתשמע מה יש לי לומר לך" אמרה קרת'ן, "אני אשמח" אמר אלדר "אבל לא כדאי שתיכנסו?" הם נכנסו לסלון, אלדר התיישב בכורסה, וקרת'ן צנחה על כיסא. "שבו, שבו" אמר אלדר כששם לב לעובדה שג'ים ונסדר עדיין עמדו "תרגישו בבית" "מה רצית לומר לי?" שאל אלדר את קרת'ן, "אבא אנחנו הולכים לחומה" אמרה קרת'ן, "יפה" אמר אלדר "מה גרם לך לעשות את זה אם יורשה לי לשאול?" שאל, "הסיבה למלחמה היא לא דרקולה אלא הדרקונים" אמרה קרת'ן "אז אנחנו הולכים לאיפה שהם נמצאים."

"אוקיי" אמר אלדר "כדאי לכם ללכת מחר בבוקר, ובינתיים תישנו כאן" אמר

"אין לי בעיה" אמר ג'ים

"אז זאת התוכנית" אמרה קרת'ן

ג'ים, קרת'ן ונסדר, עלו על אחת מהעגלות שהתחילו לצאת בהמוניהם כבר חודש לפני מעיר מגוריה של קרת'ן לכיוון החומה. העובדה שפתיחת החומה החלה, לא נחשפה לציבור עד לפני שבוע.

העגלה הרתומה לסוסים, הגיעה לנקודת השיגור, והופיעה כעבור עשר שניות בגבול צרפת שוויץ שהיה מלא פעילות כמו כוורת. החומה המריאה לגובה כמעט מלא, והגמדים הפעילו עליה את דחיפות הקסם האחרונות. לפי ההוראות שקיבלה קרת'ן היה עליה לנוע צפונה כדי להיפגש עם ולסר, גם נסדר היה צריך ללכת צפונה וג'ים לא רצה להיפרד מהם אז גם הוא המשיך צפונה. כשהגיעו לנקודת המפגש ולסר חיכה לקרת'ן, ג'ים ונסדר חיכו לה ליד אחד האוהלים.

קרת'ן חזרה מנופפת בתג כסוף "אני מפקדת על עשרים חיילים" אמרה, ואני מקבלת חדר משלי ואני בוחרת מי היה איתי בדירה ונכון לעכשיו זה אתם. "אני הולכת למחסנים, לאסוף את הציוד לתת פלוגה שלי" אמרה "זה המפתח לדירה שלנו, הצריח שבתוכו הדירה הושלם, הצריח נמצא מולנו, מספר החדר הוא 304562" ג'ים נכנס לדירה, היא הייתה גדולה, חמישה איש יכלו להשתכן בתוכה בנוחות. לפניו נפרש שטיח בצבע חום-ירוק. הריהוט הסתכם בשולחן עץ אגוז, שלושה כיסאות, ספה ושידה. על השידה היה ערמת גליונות קלף, עט נוצה קסת דיו וחותמת. מולו היו שתי דלתות עץ בצבע חום כהה, שלאחת במקום ידית היה לוח כסוף. נסדר וג'ים פתחו את הדלת עם הידית. חדר שינה עם שתי מיטות נגלה לעיניהם. מאחורי דלת אלון, ניצב חדר אמבטיה משיש. "לא רע!" הפטיר נסדר, "לא רע!?" הזדעזע ג'ים "זה המקום הכי מגניב שהייתי בו כל החיים..." קרת'ן התפרצה לדירה "אתה חייב לבוא איתי" אמרה לג'ים "אם אתה רוצה להישאר".

קרת'ן משכה את ג'ים אל אוהל בצורת קובייה, "מה זה המקום הזה?" שאל ג'ים את קרת'ן, "משרדי הרישום של בני האדם" ענתה ומשכה אותו אל הדלפק. גבר שחור שיער ישב מאחורי הדלפק, "הבאתי אותך" אמרה קרת'ן לאיש. "שלום" אמר האיש

"בבקשה שב, הרשה לי להציג את עצמי- שמי גנרד. האחראי לגיוס חיילים שלא קיבלו צו גיוס, שמעתי שאתה באת לכאן עקב צרה שעתידה לבוא על המין האנושי בעתיד הרחוק", "כן" ענה ג'ים, שמח לפגוש אחד מבני מינו לאחר שכל בני האדם שראה בסאוטר היו הפראים מסדום. "האם אתה מעוניין להתגייס?" ג'ים שקל את ההצעה, אם הוא יחזור להווה, הוא לא רוצה שלאחר שהוא היה בעל משפחה, יופיע פתאום בסלון ביתו אלף ויודיע לו שהוא צריך להתייצב מיד בחומה. "באופן זמני" ענה. "באיזה כלי נשק אתה הכי טוב?" שאל גנרד.

ג'ים הרהר הוא היה בחוג חץ וקשת אבל היה לו הרושם שלפגוע בלטאות ענק רצחניות שהולכות על שתי רגליים, היה קצת שונה מירי אל מטרה דוממת. אבל חוץ מזה הוא לא ידע כמעט כלום על סיף או הטלת כידון, לכן ענה "חץ וקשת" "אוקיי" אמר גנרד והגיש לו תג נחושת "רק תחתום לי כאן, אמר והגיש לו קלף ועט נוצה. ג'ים שרבט חתימה. "קשת ואשפה יספקו לך במחסנים אם תראה להם את התג הזה, אני אחפש לך תת-מפקדת* שתיקח אותך. "אין צורך" אמרה קרת'ן "אני אקח אותו", "אתה מסכים?" שאל גנרד. "אני מניח שכן" אמר ג'ים בחיוך. "אוקיי אז תחתום כאן" אמר והגיש לג'ים קלף נוסף.

מחסני הקשתים היו ענקיים. אלפי קשתות ואשפות עשויות עץ אגוז היו תלויות בסדר מופתי על הקירות. בנוסף, מול הקיר נערמו מאות ארגזים שהכילו חיצים למילוי האשפות לאחר שיתרוקנו. ג'ים הציג את תג הנחושת שלו לפקידה, וזו נתנה לו קשת אשפה וחרב קצרה.

*תפקיד זה נשמר באופן מסורתי רק לנשים להסבר מלא עיין בנספח

כשג'ים חזר לדירה, נסדר הביא גם הוא את הציוד שלו - רגלי קל, ואחסן אותו בארונות שליד המיטה שלו. ג'ים עשה כמוהו.

ערמת הציוד של קרת'ן היתה גדולה בהרבה מאלו של נסדר וג'ים. ההוראות שניתנו לחברי התת-פלוגה של קרת'ן היו: לקחת ציוד מהחדר של קרת'ן. הדלת עם הלוח התגלתה כדלת לחדר של קרת'ן שהיה זהה לזה של ג'ים ונסדר למעט העובדה שהייתה בו מיטה אחת והארונות הייתה גדולה בהרבה, קרת'ן אחסנה את הנשקים בארונות שלה, והלכה לאסוף חתימות מלוחמים מפורסמים ששהו בחומה.

כשקרת'ן חזרה, ג'ים כבר ישן, נסדר היה היחיד שהיה ער. "ערב טוב" אמר "הבאתי לי ולג'ים אוכל מאיזה מסעדת מזון מהיר של גמדים" המשיך "שמרנו לך קצת אנדשר*" אמר והושיט לה סלסלה מעץ במבוק. "תודה" אמרה קרת'ן "אני אקח את זה לחדר שלי" אמרה "וכדאי שתלך לישון, המפקד שלך הודיע לי שיש לך יום עמוס מחר"

למחרת הקיץ ג'ים אחרון. הוא התמתח במיטה רגעים ספורים ואז קם. נסדר הביא ארוחת בוקר מאיזושהי מסעדה, האוכל היה מלוח מדי לטעמו אבל הוא לא התלונן. אחרי הכול, הרמה שבה הייתה הדירה שלהם בהחלט פיצתה על כמה גרמים מיותרים של מלח. בהתחלה, הוא חשש מלגור בתוך בית עשוי מאבן אחת, אבל החששות התבדו ברגע שנכנס.

השבועיים שנותרו לטקס הפתיחה חלפו במהירות. בבוקר ג'ים הלך לאזור שבו אמור היה להתקיים הטקס ונפגש עם שאר חברי הפלוגה של קרת'ן. המספר הכולל של כל הצבא, היה שמונה מאות אלף חיילים. מתוכם שש מאות אלפים מאה אלף גמדים, שישים אלף בני אדם וארבעים אלף ערפדים.

ג'ים שם לב שלמרות שבקרוב בני האדם, לא הייתה אישה אחת, אלפיות הרכיבו יותר מחצי מפלוגות האלפים.

*מאפה גמדים מסורתי עשוי בצק ותפוחי אדמה מטוגנים

ראש הצבא עלה על בימה מאולתרת, מימינו ומשמאלו ניצבו מפקדי חצאי הצבא ומפקדי רבע הצבא. "חיילים יקרים!" אמר "אנו עומדים בפני איום יחיד בדורו" אמר ועצר לשאוף אוויר "אני מקווה שכל אחד מכם יוכיח את עצמו שהוא ראוי להעלאה בדרגה. כולי תקווה שיום אחד, אחד מכם ישא את התג שלי, ולא סנאטור נפוח מחשיבות עצמית, למרות שהסנאטור שאני חושב עליו כנראה יטען שזה 'לא מוסרי'" מחיאות כפיים מעורבות בצחוק נשמעו. "הדרכונים עולים עלינו במספר, אבל לא במיומנות, אני מאמין שאחד מכם יכול לשחוט פלוגה שלמה של דרקו...". "סיבת ההפסקה הפתאומית היתה שליח שנשא מכתב, הוא הגיש את המכתב לראש הצבא. ראש הצבא שבר את חותמת הסנאט של סאוטר, וקרא את הכתוב. הצבע אזל מפניו האדומות מרוב מאמץ ששמונה מאות אלף חיילים יצליחו לשמוע את הנאום שלו. "מה לעזאזל!" הוא צעק. "מה כתוב שם?" נשמעה שאלה מהקהל, "זה תוכן המכתב" אמר ראש הצבא וכחכח בגרונו וקרא בקול צפצפני ולועג "לצבא סאוטר הנכבד, אנו בסנאט מאמינים כי ניתן לפתור את הסכסוך הזה בדרכי שלום, ולכן החלטנו שבשביל להימנע מהרג ככל האפשר, אין לירות בדרכונים מהחומה, עד להודעה חדשה. על ראשי הצבא לנהל משא ומתן עם הדרכונים ללא נשק. במהלך המשא ומתן יש למסור אף את החומה אם יש צורך, כדי להגיע לשלום.

בברכה: רקץ אנדרקוד, ראש הסנאט.

"בווווז!" נשמעה הקריאה, "שילך בעצמו ל 'משא ומתן', מה שבטוח אני לא הולך לדבר על ליבם הלא קיים של היצורים האלה, ועוד בלי נשק. מה הוא חושב לעצמו

האזרח סדום הזה". "כולם יודעים שהוא חצי גובלין". "בושה!" "הוא אפילו לא נולד בסאוטר". "מאיפה יש לגובלין הזה זכות!", "פציפיסט מטונף!"

"כולי בדעה אחת איתכם!" צעק ראש הצבא, "מיד אחרי הטקס אשלח לסנאט מכתב שיביע את חוסר ההסכמה שלנו. וכעת נעבור לנושא קצת יותר משמח" אמר

"קרדיטים! כפי שאתם רואים הצבא הזה גדול ביותר, למעשה הוא מונה שמונה מאות אלף חיילים", "וחיילות!" נשמעה קריאה. "כן, גם חיילות. כל האלפים שהגיעו הם מהצבא של סאוטר, כל הגמדים הם מהארמייה למשמר ההרים. רוב הערפדים הם מהפלוגה לבני מיעוטים וחלקם התנדבו מרצונם החופשי!" הוא עצר למחיאות כפיים, והללו לא איחרו לבוא. לאחר חצי דקה של מחיאות כפיים ראש הצבא המשיך "אתם בטח התפלאתם על המספר הגדול של בני אדם שהגיעו, בזמן שרוב בני האדם בימינו לא ממש.. אתם יודעים איך זה איתם, וזה המקום להודות לנסיך באס מנסיכות גנדלר* על שליחה של שישים אלף חיילים, למרות המערכה הקשה מול אימפריית טונטה**!" קריאות שבח רבות נשמעו, ואלמלא השריון שעטו, לוחמי גנדלר היו ודאי נמחצים למוות, מרוב טפיחות על השכם.

"אפשר לומר שאתם משוחררים" אמר ראש הצבא.

ג'ים קרת'ן ונסדר נסחפו בנהירה לחדרים. מדי פעם הם שמעו הערות כמו: "מספר חמישים ושלוש!?" "אני רק 3672" למשמע אלה, קרת'ן חייכה במבוכה.

הם חזרו לדירה שלהם ולמרבה הפלא השולחן היה ערוך בכלים עשויים מחומר לבן לא ידוע. כעבור חצי שעה הופיעו בכלים מאכלי גורמה שונים. זה היה טעים יותר מכל מה שג'ים אכל בחיים, ועד מהרה הוא שבע.

"אם לא אכפת לכם, אני הולך לישון" פיהק. הוא נשכב במיטה וחשב, הוא לא יכל לחזור, המכונת זמן נבנתה כשלוש מאות שנה לפי התאריך שהוא נמצא בו עכשיו. גל של קור שטף אותו למחשבה שלא יראה יותר את המשפחה שלו, דמעה קטנה עלתה בעיניו והוא נרדם.

ג'ים היה בקרחת יער, השעה הייתה שעת צהריים, והכל היה נראה יפה ונחמד. צבי חצה את היער בדילוגים קלילים, ונפל לפתע שטוף דם. הסיבה למותו היתה יצור שנראה כמו חד קרן אבל מרושע, היצור נעץ את הקרן שלו בצבי, ודם הצבי ניגר במורד קרנו, זלג על מצחו וטפטף לפה הפעור. פתאום החד קרן שם לב לג'ים "הו אתה"

*אזור רומניה - בולגריה של היום

**אזור טורקיה של היום

הוא אמר, "לך ולחבורת האידיוטים שלך, אין סיכוי, צבא הדרקונים האדונים שלי מונה שני מיליון. היכנעו ונחוס על הגופות שלכם" "לא נשמע מפתה" אמר ג'ים "או, אתה מתחצף?" אמר החד קרן ורץ לעברו של ג'ים בראש מורכן. ג'ים קם שטוף זיעה ונשם בכבדות, יותר מדי בכבדות, כי הנשימות השורקניות שלו העירו את נסדר. "מה קרה?" שאל אותו נסדר "אבא היה לי חלום נפלא עם יער, צבי וחד קרן" אמר ג'ים בציניות. "דבר ראשון: גם אם אני אתחתן עם גובלינית, לא יצא לי ילד סתום כל כך. דבר שני: זה לא חד קרן אלא מסלגר. ודבר שלישי: אל תתרגש, זה התעמולה של הדרקונים." אמר נסדר "גם אני חלמתי את זה, זה לא אומר כלום. תחזור לישון" ג'ים ניסה לחזור לישון והצליח בניסיון החמישי.

בכי קורע לב העיר אותו בשעת בוקר, ג'ים קם שפשף את העיניים, וקם. מקור הבכי היה קרת'ן שהחזיקה בשנאה גלויה לכל, קלף. "מה כתוב שם?" שאל ג'ים, מהיכרותו הקצרה עם קרת'ן, הוא ידע שמי שהצליח לשחק עם הרגשות שלה בצורה כזאת, חייב להיות נבזי במיוחד. "תקרא!" אמרה קרת'ן ודחפה את הקלף בתיעוב ליד שלו. אחרי מה שהוא ראה שהמכתב הזה עשה לקרת'ן, ג'ים לא היה בטוח שהוא רוצה לקרוא את המכתב, אבל הסקרנות גברה עליו והוא פתח.

**לחיילי צבא סאוטר היקרים, נכתב היום הוא יום גדול לכם, היום בחרו בהגרלה מי
היה המאושר שיפתח במשא ומתן עם הדרקונים, אני יודע שכל אחד ואחת מכם
מקווה שהתפקיד החשוב הוטל עליו ולכן אני שמח להודיע שהזוכה היא....
הוא.....**

**תת מפקדת אנדלר גרסן. בהצלחה אנדלר, כולי תקווה שתצליחי להשכין שלום.
וכל שאר החיילים, אל תהיו מאוכזבים. אתם מוזמנים לראות את חברתכם
ממלאה את תפקידה.**

בברכה: רקץ אנדרקוד, ראש הסנאט.

"מ-נ-ו-ו-ל!" צעק ג'ים "אני לא מתכוון לחזות בזוועה הזאת!"
"אני כן הולכת" אמרה קרת'ן, "למה?!" הזדעק ג'ים "תן לי לשמור את הסיבות שלי
לעצמי" אמרה "ואל תשכח שאני המפקדת שלך", "אם את הולכת, אז גם אני בא"
אמר ג'ים מנסה להיות אמיץ ככל האפשר, "טוב אז כדאי שתתלבש" אמרה קרת'ן "יש
לך בארון גלימה"

בינתיים מול השער, שומרי ראשו של רקץ אחזו בכוח באנדלר, זרקו אותה מבעד
לשער, וסגרו אותו.

אנדלר קמה, הברישה את הבוץ משערה השחור והתקדמה לכיוון המחנה העצום
בגודלו של הדרקונים.

למעלה בחומה, ג'ים וקרת'ן צפו במתרחש באימה, נסדר היה באימון עם חברי
הפלוגה שלו, שהסכימו כולם שהם לא משתפים פעולה עם רקץ.

מתוך מחנה הדרקונים יצאה שיירה שבראשה הלך טפר סג'קון מלך הדרקונים.
אנדלר צעדה בביטחון לכיוונם, כאילו השלימה עם גורלה. המעשה הזה זכה לקולת
הערכה רבים מהחומה, מדי פעם נשמעה קריאה "אנדלר אנחנו אוהבים אותך!"
"איזה אומץ"

אנדלר הגיעה אל השיירה ואמרה "קפצו לי לטאות מכוערות" אמרה "בעיקר אתה" אמרה והסתכלה על טפר "אאוץ!" נשמע קריאה מהחומה "אלפית בת מאתיים וחמישים התחצפה אליך טפר, אתה לא דואג לכבוד שלך?!" "עכשיו אני דואג" ענה טפר בקול שהזכיר משהו לקרת'ן, אבל היא לא הצליחה להיזכר מהיכן. אחז באנדלר, דחף אותה על האדמה הבוצית, ובעט בה.

"מנוול!" "אם זה המלך אז איך העם?!" "ככה כל הדרקונים" נשמעו קריאות מהחומה "שקט!!!" צעק טפר "אם תמשיכו להתחצף אלי, כולכם בלא יוצא מן הכלל תגמרו כמוה!". אמר והרים את אנדלר מהגרן והניף אותה, "יש לך מילים אחרונות?" שאל "כן" ענתה "דבר ראשון: קלג'ר קחי פיקוד על הפלוגה. דבר שני אתה תנין מסריח, והאוייב הגדול ביותר של סאווט... "מספיק" אמר טפר והשליך אותה בעוצמה על סלע.

"את לא יכולה להפעיל קשרים כל שהם, כדי למנוע את הטירוף הזה?" שאל ג'ים כשנכנסו לחדר "לא" ענתה קרת'ן "ההורים שלי עושים כמה שאפשר..." פתאום הבזיק רעיון במוחה והיא רצה לשולחן הכתיבה.

אבא היקר כתבה קרת'ן, אני עומדת לשלוח לך מכתב, אל תקרא אותו, הוא ממוען לקרץ. תמסור לו את זה כשתלך מחר לסנאט. אל תשכח ללבוש את הגלימה עם המתעד.

סלנר נכנס לסנאט. "כן אדון וושלר" אמר רקץ בחיוך כשסלנר התקרב לשולחן שלו "מה רצית לומר לי, זה שאני לא יליד סאווט לא אומר שאין לי זכות לומר את דעתי לגבי רצח של חפים מפשע" "רק באתי למסור לך את זה" אמר בקרירות והגיש לו את המכתב.

רקץ פתח את המכתב, תוכן המכתב היה:

אדון רקץ היקר

דבר ראשון מה שלומך, אני מקווה שרע.

כזכור לי הטלת איסור על ירי בדרכונים מהחומה, ואני מבקשת ממך או יותר נכון מצווה עליך, לבטל אותו. אם לא תבטל תוך דקה, כל סאוטר תדע מה'תקרית' שקרתה לפני שנה, אני מזהירה אותך, אני מסתכלת עליך ברגע זה. והזמן שנותר לך הוא ארבעים שניות

בברכה: קרת'ן וושר, מקום חמישים ושלוש בסדר הירושה לכתר סאוטר ותת מפקדת בצבא הלאומי.

הצבע אזל מפניו של קרץ "אאאאאניי" מבטלללללל אתתתת האיסוור לירררר בדרכווננים" גמגם, "ומה הניע אותך לכך, אם יורשה לי לשאול?" "שאל אלדר "זה! לא! ענייך!!" צעק רקץ "ולך מפה!" אמר "המנוולת הקטנה הזאת!" מלמל לעצמו "היא יכולה לגרום לי למצוא את עצמי על עמוד תלייה, אני חייב לטפל בה"

אלדר וושר ניחן ביכולת לשלוט בעצמים גם בלי קשר עין, ובזמן שרקץ ליקלק את השפם שלו* בפחד, הוא ציווה על העט נוצה שלו לכתוב: רקץ מאשר לירות מהחומה בדרכונים. בגדול על קלף ענקי והרים את הקלף באוויר כדי שכל חברי הסנאט יכלו לראות.

פרץ של מחיאות כפיים נשמע, סנאטורים שבניהם ובנותיהם לחצו עליהם בנושא, נעמדו לכבוד המאורע. השמחה בסנאט הרקיעה שחקים, העובדה שמכתב פשוט הצליח לשנות לראש הסנאט את דעתו הוסיפה על השמחה הכללית. לאחר שמחיאות הכפיים שכחו, נשמעה שאלה "מי שלח את המכתב הזה?", "טוב" ענה אלדר "זו למעשה הבת שלי שלחה את זה" "היא בצבא נכון?" נשמעה שאלה "כן" ענה אלדר "אז לפי דעתי היא צריכה קידום לדרגת מפקדת לפחות" אמר חבר סנאט. קולות הסכמה עלו מהקהל "אז ברוב קולות, אנחנו מעלים את בתי קרת'ן וושר לדרגת מפקדת" אמר אלדר בחיוך.

קרת'ן יושבה על המיטה כשרקץ הופיע בחדרה. "יש לך מזל" אמרה בצחוק "עוד דקה אני נכנסת למקלחת ואם היית מאחר, היית מנודה מהסנאט ונכנס למעצר, אבל בגלל שהתפרצת לחדר הפרטי שלי בלי רשות אסתפק רק בנידוי, מה אתה

*אלפים לא נוהגים לגדל שיער פנים ואם כן אז הם מגדלים זקן,

רקץ ביקש לערער על 'המסורת המיושנת חסרת ההיגיון' וגידל

שפם בלבד, התוצאה משובבת הלב, הלמה בהחלט את הכרס הענקית שלו.

אומר? "שאלה "מה שאני אומר" סינן קרץ ושלף פגיון מעוקל "זה שאת סותמת את הפה הקטן שלך, ואני לא אתקע בכך את הסכין הזה" "אתה יודע מה" אמרה קרת'ן "כל מה שאתה עושה מוקלט, ואם יראו את זה שאתה הרגת אותי, אתה תקבל עונש מוות" אמרה והדגישה את המילה האחרונה בחיור. רקץ קפץ מהמיטה כאילו הודיעו לו שיש על המיטה משהו שיכול להרוג אותו. למען האמת זה בדיוק מה שהיה שם. "אני אהרוג אותך!" אמר. קרת'ן שלפה את החרב שלה "אתה לא תספיק" סיננה. רקץ היסס, הוא לא היה ממש חכם בשימוש בכלי נשק קר. למען האמת, הוא לא היה ממש חכם נקודה ולכן הוא נעלם.

קרת'ן חייכה והלכה להתקלח. היא יצאה מהמקלחת, והתלבשה במדים של הצבא. היא יצאה אל החדר הראשי. ושמעה שיחה בחדר מעליה

"זאת היא" "כן" "אתה בטוח" "נו כן" "אוקיי" אז הקשת שלי תטעם דם בקרוב, תעבירו את הכסף אליו, אני ארד"

קרת'ן חייכה, כל אחד מתחת דרגת מפקד על שינסה לאיים עליה עם קשת, צווארו יטעם מהר מאוד טעמה של חרב. קול של ירידה במדרגות נשמע ולאחריו דפיקה בדלת, קרת'ן פתחה. בדלת ניצב רגלי קל, קרת'ן לא יכלה לזהות מה דרגתו כי הוא לא ענד תג. "כן מה אתה רוצה?" שאלה "את זאת שהצליחה לשכנע את רקץ להתיר

לירות בדרכונים?" "כן" ענתה "אם כך אני והחברים שלי הבאנו לך משהו" אמר והושיט לה שקיק של כסף "תודה רבה" אמרה קרת'ן "אני שמחה שבזכותי אפשר להפוך אותם לכרית סיכות" הרגלי צחק ורץ לחדר שלו כדי לקחת משם קשת.

וזו רק הייתה ההתחלה

ערמת הכסף שהצטברה בחדרה של קרת'ן יכלה לקנות את כל הצריח שכלל שמונים דירות כמו שלה וערימת המתנות יכלה לקבור פרעה מצרי בלי שהוא ייעלב. שלא לדבר על הכרטיסי ברכה המרובים שיכלו לספק נייר למשרד הדואר של סאוטר לשנה הקרובה.

כשג'ים ונסדר חזרו. הם פילסו דרכם בין מיליון חפצים. "מה לכל הרוחות קרה כאן?" שאלו "מה שקרה זה שביטלתי את האיסור לירות בדרכונים, והחיילים הכירו לי תודה" ענתה קרת'ן "חיכיתי לכם כאן עשר דקות" אמרה "וקחו קשת" הוסיפה ורצה לכיוון המדרגות.

"קדימה!" אמר ג'ים והוציא את הקשת שלו מהארון. הם יצאו וגילו שקרת'ן חיכתה להם במסדרון. "לעזאזל איתכם" אמרה ופנתה לכיוון המדרגות.

שערה החום הארוך של קרת'ן התנופף ברוח, למרות שחבשה קסדה. עשרות קשתים עמדו על גג החומה יורים חצים במחנה הדרכונים, מפעם לפעם התעופף חץ בוער באש, שננעץ באחד האוהלים העשויים בד גס והצית אותו.

קרת'ן ג'ים ונסדר נעמדו גם הם ליד החומה, צולפים בדרכונים ומדי פעם, האלף עם הלפיד, הבעיר את החץ שלהם.

במחנה הדרכונים, הורגשה נסיגה כללית, טפר נמלט, רכוב על המסלגר שלו ובעקבותיו כל צבאו שמנה כעת מיליון וחצי חיילים שמתוכם אלף יפלו בדרך.

כשחזרו החיילים בערב, חיכה להם על השידה מכתב מהסנאט

תוכן המכתב היה:

חיילים יקרים, מה שעשיתם היום היה אולי נועז בעיניכם אבל טיפשי ומרושע באמת,

אתם רצחתם חצי מיליון חיילים שרק מילאו פקודות והברחתם אותם מהשטח שלם עצמם, היש דבר פחות מוסרי מזה, שלא לדבר על הצתת האוהלים ושריפת החיילים שהיו בתוכם בעודם בחיים.

וחוץ מזה, עיכבתם את ההליכים להשגת שלום עם הדרקונים זהו מעשה נוראי, אמנם הצטערתי לשמוע על קורבנות הפעולה האמיצה להשגת שלום אבל כשנודע לי מה עשיתם הייתי מזועזע, זה שאישרתי לירות ביצורים האומללים הללו זה לא אומר שאתם יכולים לטבוח בחצי מיליון חיילים תוך ארבע שעות. אני פועל בסנאט כדי למסור לידי הדרקונים את החומה כפיצוי. ואני אוודא שתבאו על עונשכם רוצחים, לא האמנתי שאלפים יכולים להגיע לרמות כאלו של אכזריות, שברתם את ליבי רוצחים.

על החתום: רקץ אדרקוד ראש הסנאט

"אתה גם שברת את ליבי" לחשה קרת'ן למכתב וזרקה אותו לתוך האח "הדביל הזה לא מפסיק לשחק בנו צריך לשלוח לו אזהרה" אמרה ונשכבה על המיטה שלה.

שבועיים חלפו מאז נסיגת הדרקונים וכלום לא קרה. ביום החמש עשרה מאז נסיגת הדרקונים, הופיעו שני פרשים שהובילו שבוי בשער החומה. הדלת העצומה נפתחה לקראתם, "אנחנו מבקשים להיפגש עם ראש הצבא בדחיפות!" אמרו.

לשכת ראש הצבא הייתה בהחלט מפוארת, היא הייתה מרוצפת בשיש ותמונות ענקיות היו תלויות על הקירות. ראש הצבא ישב מאחורי שולחן שעליו ניצב דגם מוקטן של החומה, והשטחים מסביבה, דמויות זעירות של אלפים היו על החומה ודמויות דרקונים זעירות היו מונחות לעת עתה בקופסה קטנה. "אדוני ראש הצבא" אמר הבכיר שביניהם וקד, "אין צורך לנג'דר", אמר ראש הצבא "אתה יכול לקרוא לי בשם הפרטי שלי" 'איך הוא עושה את זה?' שאל לנג'דר את עצמו 'זה נראה כאילו הוא מכיר בעל פה את כל השמות של כל שש מאות אלף החיילים שלו ויודע למי כל

שם שייר' "אוקיי אדון אלקר" אמר לנג'דר "אני וסלדג' סיירנו ביער שמול החומה ומצאנ סייר של הדרקונים, ועכשיו הקטע המפחיד, הוא היה חמוש" אלקר קם בבעתה מהכיסא שלו. "תראה לי אותו" אמר. סלדג' נכנס ללשכה, מוביל אחריו ביד אחת, את הדרקון הקשור וביד השנייה החזיק את כלי נשקו של הדרקון "תראה לי את הנשקים" אמר אלקר, אלקר בחן את הנשקים מקרוב "זה תוצרת בני אדם" אמר "כנראה מסדום"

"אבל מאיפה הם הצליחו להשיג כל כך הרבה נשקים כדי לחמש צבא שלם?" שאל לנג'דר, "כסף" אמר אלקר והוסיף "תאמר למפקדים שיכפילו את המשמר, נראה לי שמחר היו לנו אורחים"

צבא הדרקונים מנה כעת שלושה מיליון חיילים מתוכם מיליון גובלינים. קרת'ן שעמדה על החומה צפתה באימה במחנה העצום שסופו לא נראה לעין, גם לא לעין של אלפים. מלבד הציד המשוכלל יחסית לדרקונים הצבא גם הביא מכונות מלחמה עצומות, מגדלי מלחמה, אילי ניגוח, וקטפולטות. עם הלחץ שהפעיל רקץ שלא להרוג ועם הצבא העצום הזה לא היה להם סיכוי כשחזרה לדירה שלהם חיכה על השידה מכתב מהסנאט,

חיילים יקרים, ודאי שמתם לב למספר העצום של הדרקונים, לא היה חכם להתנגד להם ולכן החלטנו בסנאט, ליתר דיוק אני החלטתי. שיש להמשיך את המשא ומתן בעוד יומיים, וכמו שהעלמה אנדלר המסכנה נבחרה לתפקיד החשוב בהגרלה בחרנו גם הפעם בהגרלה והזוכה המאושר הוא..

נסדר לסרר

השם הכה בקרת'ן כמו גרזן שמכה בגבעול דשא, דמה הפסיק לזרום בעורקיה מרוב אימה, היא רצה למצוא את נסדר והתנגשה בו כשרץ לכיוון הדירה שלהם, "אתה יודע?" שאלה אותו "כן אני יודע, ויש לי תוכנית איך לכסח להם את הראש" אמר ורץ לדירה "מה אתה מתכוון לעשות?" שאלה "תגלי עוד יומיים" אמר.

"טוב, אז מה אתה מתכוון לעשות?" שאלה קרת'ן "מה שאני מתכוון לעשות" אמר נסדר "תראי, יש לי יכולות מגנט שלא היו כמוהם מאז ולדד, הנשקים שלהם עשויים ממתכת, נכון?.." קרת'ן חיבקה אותו, "בהצלחה" אמרה "דבר אחד נוסף" אמר נסדר, "אני אעשה את זה דרמטי. ויש לי בקשה קטנה ממך" אמר "מה?" שאלה קרת'ן "אני צריך שתעבירי אלי קצת מהכוח שלך" אמר כעבור יומיים.

בשעה אחת עשרה בצהריים, השעה שבה אמור היה להיפתח המשא ומתן, התכסו השמיים בעננים אפורים. ענן שחור הזדחל מתחת לשער, מגיח החוצה. כשהגיע הענן למרחק של קילומטר הוא הפך לנסדר שכיוון אגרוף מדויק לכיוון טפר, השריון של טפר העיף את טפר אחורנית. נסדר חיך 'זה עומד להיות ממש כיף' חשב לעצמו. חרבותיהם של כל הדרקונים נשלפו מעצמן מהנדנים שלהן והסתחררו בחוסר שליטה, השיריונות התעקמו, חונקים לאט את לובשיהם, דרקון ענקי חסר כנפיים ניסה לירוק אש על נסדר ונפל כשגילה שבתוך גרונו נתקעה חתיכת ברזל שנמסה כשפגשה באש.

טפר עצמו נמלט בעור שיניו, חסר שריון, פצוע, ונעלם במעבה היער. כאלפיים גובלינים הסתערו על נסדר, נסדר התרכז במתכת שבתוך האדמה וכעבור חמש שניות, אחז חרב, הגובלינים ענדו צמידים מברזל. דבר זה הפך את העבודה לקלה בהרבה ידי הגובלינים נצמדו לצדי גופם משאירים את ראשיהם כמו חיטה לפני קציר.

בינתיים בחומה, אלפים רבים ביצעו זינוקי ירח, עד שגג החומה הואר בכסף, וצעקות "גרדקס!" כל האלפים שביצעו זינוקי ירח, הופיעו במקומות שבהם נדרשה עזרה. בזמן שג'ים ושאר הקשתים, חיפו במטר חצים על הצבא. נסדר התרכז מעבר לצבא, כמות האלפים שבאו לעזור הכפילה את עצמה, וכל המחנה של הדרקונים החל לההרס.

חצי אש נפלו לתוך האוהלים, מבעירים את הציוד היקר באש. דרקון הניף את אלתו מול נסדר ונפל כשחרבה של קרת'ן ננעצה בו מאחור. כמאה לטאות ענק פרצו מבין העצים, פולטות עשן ואש. "כולם שלך" אמר נסדר לקרת'ן והעיף מעליהם את השריונות שכלל הנראה היו של פילי מלחמה. "אין בעיה" אמרה קרת'ן ורצה לכיוונם.

הקרב הסתיים תוך פחות משעתיים, וכמות ההרוגים בקרב הסתכמה בשלושה הרוגים לסאוטר ומיליון הרוגים וחמש מאות פצועים קשה לדרכונים. השער נפתח לרווחה מול נסדר והאלפים. מטבעות זהב ופרחים שנזרקו עליהם מידיהם של הלוחמים, צנחו לאדמה ויצרו מרבד זהוב ורוד לרגליהם. הם התקדמו בין מיליון הלוחמים שהריעו להם, ג'ים היה מוכן להתערב שפני השיש של נסדר, האדימו קצת. מבין החיילים יצא רגלי שניסה לשמור על ארשת פנים רצינית, הניסיון צלח לו בערך באותה מידה שאדם ממוצע מצליח לשמור על הכסף שלו מבזבזים קטנים. הוא ניגש אל נסדר ולחש לו משהו באוזן, עיני האודם של נסדר נפערו, "אתה רציני?" הוא שאל "כן אני רציני" אמר השליח "ורוצים אותך שם מהר" השיירה של מאה אלפים וערפד, הגיעה בהדרכתו של השליח, לצריח בחומה. בניגוד לשאר הצריחים, לצריח הזה הייתה דלת מפוארת במיוחד, הדלת נפתחה. וחשפה את לשכת ראש הצבא, נסדר ועשרים אלפים נכנסו, השאר חיכו בחוץ. "נסדר היקר" אמר אלקר מאחורי השולחן שלו "אתה לא מבין כמה היה לי כיף לפנות את הדמויות דרקונים מהשולחן שלי" אמר בחיוך "הייתי נותן לך את המדלייה הכי יקרה שאפשר אם לא המלך היה מחליט על זה" אמר אבל אני יכול לתת לך את המדלייה הזאת

אמר והגיש לו מדליה מכסף, "תודה" אמר נסדר והחזיק בסרט שהיה קשור אליה, כדי לא ליצור מגע בינו ובין המתכת הנוראה ביותר לערפדים.

"נו מתי תורך להיות מפורסם?" שאל נסדר את ג'ים בבדיחות הדעת, כשחזרו לחדר "אני כבר עושה משהו חשוב" אמר ג'ים "ומה הוא? אם יורשה לי לשאול" שאלה קרת'ן בעודה משחקת עם העט נוצה שלה בין אצבעותיה "מציל את העתיד שלכם, חכמים גדולים שכמותכם!" אמר ג'ים בניצחון. "טוב זה נראה די משכנע" אמר נסדר, "אם לא מביאים בחשבון את זה שתרומתך היחידה הייתה לירות חצי אשפה בדרקונים" אמר.

"טוב", אמרה קרת'ן "בלי ג'ים, אין הרבה סיכוי שהייתי באה לכאן, ולכן יש לו חלק קטן באישור לירות בדרקונים" אמרה. "טוב" אמר נסדר "אם לא אכפת לכם, אני הולך לישון" אמר "רעיון טוב, אמרה קרת'ן ופנתה לכיוון החדר שלה.

למחרת הורגשה פעילות מרובה בחומה, שמונים אחוז מהחייילים קיבלו מכתב שמורה להם לחזור הביתה. גם קרת'ן, ג'ים ונסדר קיבלו מכתב כזה, הם ארזו את מה שהם הביאו, וחזרו על אחת מהעגלות נוסעים.

"טוב", אמר נסדר וחילץ את עצמותיו כשירדו מהעגלה "נראה לי שנישן אצל קרת'ן היום ומחר אני אלך הביתה, וג'ים או שישאר שם או שילך לגור בעיר של בני אדם. הוא לא יכול לחזור לציר זמן שלו עכשיו" אמר "נשמע לא רע" אמרה קרת'ן "יש צפונית לכאן, עיירת בני אדם נחמדה, נוכל לבדוק האם ג'ים יוכל לגור שם"

הם הגיעו למעגל השלישי, אחוזת וולשר הייתה בית אחד מימנם, היא בהחלט הייתה מרשימה בעיני ג'ים ופחות בעיני נסדר, כי השער הראשי היה מצופה כסף. קרת'ן פתחה את השער "ברוכים השבים לאחוזת וולשר!" אמרה.

הם נכנסו לבית "אבא שלי בסנאט" אמרה קרת'ן כששמה לב למבטים של ג'ים ונסדר למראה הבית הריק. "ונראה לי שיש כמה דברים לאכול" אמרה והוציאה מהמזווה לחם וצלי עוף קר.

כשסיימו לאכול, אלדר חזר מהסנאט. "שלום" הוא אמר "מה קורה?"

"הרווחתי כסף בחומה בכמות שתספיק לי לחודשיים הקרובים" אמרה קרת'ן "ונסדר חיסל מיליון דרקונים בעצמו, וג'ים הציל על הדור שלו ממלחמה קטלנית. די מרשים על הנייר" אמרה. "נו, נו" אמר אלדר "אני רואה שהבת שלי מתקדמת לא רע" אמר והתיישב ליד השולחן "מה קורה עם אמא?" שאלה קרת'ן "היא לא חזרה מהארמון ולא נראה לי שנראה אותה לפחות שלושה חודשים" אמר בעצב קל. "נו בחורים!" פנה לג'ים ולנסדר, מסיט את כיוון השיחה לנושא פחות עצוב "אתם נשארים לישון כאן?" שאל "כן" ענה נסדר "אני עוזב מחר בצהריים. וג'ים תקוע על הציר זמן הזה, אז הוא יאלץ לעבור לגור בעיירה של בני אדם" אמר בעודו משחק באצבעותיו בסכין שלו.

"רעיון לא רע" אמר אלדר "טוב אז החדר שלך נמצא דלת שלישית משמאל" אמר לג'ים "ושלך, דלת רביעית משמאל" אמר לנסדר "ועכשיו אתם רוצים סיור בעיר?" שאל. עיניו החומות של ג'ים, הזכירו יותר מערות מאשר עיניים אנושיות, המחשבה שיוכל לעשות סיור בעיר של אלפים בהדרכתו של סנאטור השכיחה ממנו לגמרי את העובדה שיצטרך לבלות בציר הזמן הזה את שארית חייו. "כן!" אמר "אני אשמח" אמר. "וכאן זאת הקשת ניצחון לזכר הקרב על הריין נגד הגובלינים" אמר והצביע על מבנה מרשים עשוי אבן שיש, "וואו!" אמר ג'ים למראה המבנה הענק. שלושים איש, זה לצד זה, יכלו לעבור מתחתיו. תבליט מדויק בצורה שלא תיאמן נחרט עליו, קשתים יורים באלפי גובלינים מהעבר השני של הריין. "עובדה מעניינת" אמרה קרת'ן "אם תסתכל מקרוב בערמות שלג אתה תראה פתיתי שלג, וכולם שונים"

השמש החלה לשקוע כשהגיעו לצריחים מול הארמון שיצרו מעגלים מורכבים שנכנסו אחד בשני והעלו מגדלים עצומים מדי פעם. ככל הנראה נדרשה כאן עבודה הנדסית שאפילו אשר היה מסתבך איתה., "אלדר!" נשמעה צעקה ואלף שמנמן ומשופם ניגש

אליהם. אוזניו היו יותר רחבות מאשר מחודדות, ועיניו היו עינים של אדם שרמאות הפכה לו לטבע שני, עינים שלא תרצו לשחק פוקר עם בעליהן. "איזה יופי!" אמר "נו רואה, לשלב בני אוכלוסיות מפגרות התפתחותית באוכלוסייה הכללית זה לא כזה גרוע". ג'ים הרגיש את ידיו נקמצות לאגרופים, אם האדון היקר הזה יקרא לבני אדם 'אוכלוסיה מפגרת התפתחותית' עוד פעם אחת הוא יחטוף אגרוף ישר בין האוזניים הרחבות כמו של פיל*." כן, זה מאוד מועיל מבחינה תרבותית רקץ" אמר אלדר בקור

*לאלפים יש אוזניים מחודדות קלות בדרך כלל, אוזניו הרחבות של רקץ היו לשם דבר והכתירו אותו בכינויים שונים ומשונים.

האופייני לבית וולשר, ועיניו התכולות הזכירו קרחונים כהים. "טוב בואו נלך הביתה" אמר לקרת'ן, נסדר וג'ים "להתראות" אמר רקץ בקול מרגיז. המיטה בחדר אורחים של אחוזת וולשר היתה נוחה באופן מיוחד, ועד מהרה שקע ג'ים בין הכרים ונרדם.

"קום כבר יצור ישנוני שכמותך!" אמרה קרת'ן, ג'ים פתח את עיניו, קרת'ן עמדה ליד המיטה שלו בטוגה בלבד, זה היה מוזר לראות את קרת'ן ללא חרב למותניה. ג'ים הביט מבעד לחלון הגדול מזכוכית, אפילו עם כיסוי עיניים הוא יכל לראות שנותרה לפחות שעה עד הזריחה. "א-ב-ל ע-ד-י-י-ן ל-י-ל-ה!" פיהק "נו ו-?" שאלה קרת'ן בניסיון להבין מה לא בסדר, "מוקדם מדי" אמר ג'ים. בלי הרבה מילים שלפה אותו

קרת'ן מהמיטה ומשכה אותו אל החלון. מבעד לחלון הבחין ג'ים באורות שהיו בבתיים, ובצלליות שזזו בתוך הבתים, האפשרות שאלו גנבים, נפסלה, מכיוון שהדמויות דיברו בקול רם יחסית. "טוב טוב" אמר ג'ים "נניח" אמר "טוב" אמרה קרת'ן "ותחליף בגדים" אמרה, זרקה לו גלימה ירוקה ויצאה מהחדר.

"טוב להתראות!" אמר אלדר כשסיימו לאכול ארוחת בוקר "אני הולך לסנאט ולא נראה לי שאתה תהיה כאן כשאחזור" אמר לנסדר "טוב" אמר נסדר "אני אתחיל לארוז" והלך לחדר שלו.

הוא יצא עם תיק קטן על כתפיו "אני אשאר לארוחת צהריים" אמר "ואחרי זה אל...". אלדר התפרץ לבית "בוא איתי" אמר לנסדר "קרת'ן, את יכולה לבוא גם וג'ים יאלץ להישאר כאן" אמר ודמעות החלו לעלות בעיניו וג'ים הבין שזה לא בגלל שהוא ישאר. "כן אבא" אמרה קרת'ן "לאן אנחנו הולכים?", "לסנאט" אמר אלדר בקול חנוק "למה?" שאל נסדר "יש לך משפט" אמר אלדר בקול חנוק "מי התובע?" שאל בחלחלה "רקץ אדרקוד" אמר "הוא מאשים אותך על מה שעשית בחומה" אמר. "אבל רק לסאנטורים בעלי תעודת זהות מתחת למאה, יכולים לתבוע בסנאט" אמרה קרת'ן "הוא קיבל קידום מהמלך" אמר אלדר "לא האמנתי לו, עד שהוא הראה לי מסמך חתום"

"איזה מספר הוא עכשיו?" שאלה קרת'ן "תשעים ותשע" אמר, קרת'ן חייכה רקץ עדיין מתחתיה בדירוג החברתי-שכלי, אפילו שברמה השכלית זה לא היה מקור לגאווה, בן אדם מפגר משתווה לרקץ.

דלתות הסנאט העשויות עץ אלון נפתחו. אלדר נכנס ואחריו נסדר וקרת'ן. "הבאת אותו" אמר רקץ במבטא הערבי שלו, עוד תכונה המבדילה אותו משאר האלפים שהמבטא שלהם היה מבטא גרמני עדין. "כן רקץ" אמר אלדר בחריקת שיניים קלה

"הייתי שמח אם תקרא לי אדוני" אמר ושם לב פתאום למבט אזהרה של קרת'ן "אבל זה לא חשוב" אמר בגמגום קל "טוב שנתחיל במשפט?" "שאל נסדר לסרר!" אמר רקץ לאחר שהכל התיישבו "אתה מואשם בהפרעה למשא ומתן לשלום עם הדרקונים, ברצח של מיליון חפים מפשע ובשידול מאה אלפים לסייע לך" אמר "יש לך משהו לומר להגנתך?" שאל "בוא נתחיל" אמר נסדר "האנשים ש"רצחתי" לא היו חפים מפשע, הם היו רוצחים חסרי תקנה, ראית מה הם עשו לאנדלר? והאלפים האמיצים שהצטרפו אליי עשו זאת מדעתם החופשית" אמר נסדר. "הם רק מילאו פקודות!" אמר רקץ בזעזוע "ולגבי התירוץ העלוב השני: אני לא מאמין לך"

קרת'ן שלחה מבט אזהרה לרקץ, רקץ הבין, היא עומדת להזכיר לו את ה"תקרית" יש לו חמש שניות לעשות משהו "דלפרס" מלמל בפה סגור. קרת'ן שכחה מיד מה רצתה לומר לרקץ. המפלט האחרון, נסתם.

אם ערפדים יכלו להחוויר, אין סיכוי שנסדר לא היה מחוויר, הבעת חוסר הצדק נבעה מכל סנטימטר רבוע בפניו. "ולכן!" אמר רקץ בהנאה "אני חורץ את גורלו של הרוצח נסדר" אמר ושלב הנאה מכל רגע, בזמן שסנאטורים נראו דרוכים.

"במוות!"

ליבה של קרת'ן צנח. ולפי הבעות הפנים של שאר הנוכחים, גם הם לא היו מרוצים לחלוטין. "רקץ" אמרה סאנטורית "למיטב זכרוני, אי אפשר להוציא להורג בלי אישור מהמלך. הלא כן?" אמרה "כמובן דנלר" אמר רקץ "אני כבר אשלח מכתב למלך. ובינתיים, אתם יכולים ללכת, ההוצאה להורג תתקיים בצריח המזרחי בעוד שעה, בהנחה שהמלך יאשר"

"איפה נסדר?" שאל ג'ים כשקרת'ן ואלדר חזרו לבדם. "נגזר עליו עונש מוות" אמרה קרת'ן ופרצה בבכי, "תרגעי" אמר אלדר "זה לא סופי" אמר, "זה יקרה ואתה יודע את זה, המלך מסכים לכל מילה שיוצאת מהפה של רקץ" אמרה קרת'ן.

ג'ים קרת'ן ואלדר עלו במדרגות של הצריח המזרחי של הסנאט. כל פסיעה הדהדה מהקירות שסביבם, ג'ים הרגיש כאילו נסדר כבר מת.

הם הגיעו לראש הצריח המזרחי, המיועד להוצאות להורג. רקץ חיכה שם, מדושן עונג. לידו ניצב תליין שנראה שהוא לא ממש שש לבצע את המשימה שלו. נסדר היה קשור באזיקים וכורע על ברכיו. "ובכן" אמר רקץ "אני שמח לבשר לכם שהמלך אישר את מעשה הצדק העומד להתבצע" אמר ושלף מעומק גלימתו הלבנה, מגילה בעלת החותם של המלך.

תוך חמש דקות, שאר הסנאט הגיע, שלושים אלפים ואלפיות שנראו בהחלט, לא מרוצים. מלמולי אי הסכמה עלו מהקהל שהתקבץ. באופן תיאורטי, ההחלטות בסנאט היו אמורות להתקבל פה אחד. אבל כל אחד מהסנאטורים ידע: רקץ אומר את המילה האחרונה. "גבירותי ורבותי!" אמר רקץ וכחכח בגרונו, "אני בזאת, מורה על הוצאתו להורג של הרוצח נסדר!" אמר וציפה למחיאות כפיים שלא הגיעו, למען האמת, מה שעלה מהקהל היה יותר בכיוון של רחש זעם, מאשר תמיכה נלהבת, היחיד שמחא כפיים היה אדוויל דנסל, שהיה התומך היחיד של רקץ.

בינתיים לחש התליין לנסדר "אני מבקש ממך, שלא תזכור אותי ברגעיך האחרונים כאדם רע. אין לי ברירה, אם אני לא אערוף את הראש שלך, יהרגו את שנינו. אני יודע מי ראוי שיהרג ומי לא, ואתה אחד מהאנשים שאני בטוח שהם לא צריכים למות, אגב כל הרשימה היא נידונים של רקץ."

"אין בעיה" אמר נסדר בזמן שרקץ מנה את "פשעיו". "רק תעשה את זה חלק ונקי" אמר.

"ולכן אני מצווה על התליין, לכרות את ראשו של הרוצח" אמר רקץ בסיפוק.
ראשו הכרות של נסדר, התגלגל על הרצפה, וחויץ מדם, הרצפה נשטפה גם בדמעות של התליין.

"אני לא מאמינה שזה קרה!" אמרה קרת'ן כשהם חזרו לאחוזת וולשר "האלף הזה הוא מושחת!" אמרה ורצה למרתף, שם היא אחסנה אנרגיה שהגיעה מזעם, עד כה היה שם כמות נכבדה של אנרגיה. היא התרכזת בכעס שהיא חשה כלפי רקץ, ותעלה

אותו לאנרגיה. הסיבה שקרת'ן "חסכה" את הזעם שלה היתה בגלל שאלפים, כמו בני אדם, מגלים שהם יותר חזקים כשהם כועסים. ובכן לאלפים יש יתרון קטן על בני אדם מלבד המוח החזק ביותר שלהם, הוא: קסם. ולכן כל פעם שקרת'ן היתה זקוקה לתוספת כוח, היא לקחה חלק מהאנרגיה שהיתה צבורה שם. בשל העובדה הזאת, מסלול הקבלה שלה למסלול הקרבי, היה יותר קל פי חמש משאר התלמידים. היא נרגעה, המוות של נסדר נראה כעת יותר רחוק. היא עלתה במדרגות אל הסלון, שם ישבו אלדר וג'ים, בפרצוף מדוכא, היא יכלה להבין אותם, אפילו שהיא נפטרה קלות מהכעס.

"רגע אחד!" אמר ג'ים בכעס לאלדר "אתה סנאטור, נכון?" "שאל, "כן" אמר אלדר "אז למה לא עשית כלום נגד זה?" ,

"אני לא יכלתי" אמר אלדר, "רקץ שולט בסנאט, אף אחד לא יכול לומר את דעתו בלי שהוא יוכתר כגזען, שונא אחרים, אוהב מלחמות, ורוצח חפים מפשע" אמר בכאב "ניסיתי פעם לצאת נגדו, וישבתי בכלא במשך שנתיים"

"מה?" אמרה קרת'ן "לא אמרת לי כלום על זה", "זה היה לפני שנולדת, הייתי בן שלוש מאות, וחשבתי שאני אוכל לעשות משהו נגדו, גם לפני מאתיים שנה הוא שלט, רק שעכשיו זה..." אמר אלדר. "אוקיי", ומה עושים עכשיו?" שאל ג'ים "לפי דעתי כדאי שתעבור לגור עם בני אדם" אמרה קרת'ן "נוכל למצוא לך משפחה מאמצת, אנחנו מכירים משפחה נחמדה שגרה בכפר שנמצא בהר לידנו"

"אז קרת'ן תיקח אותך לשם מחר, בהנחה שהם יסכימו" אמר אלדר, "יש לי תחושת בטן שמחר היה משהו רציני בסנאט" אמר.

השמש נטתה לקו המערב, אור כתום-צהוב הציף את החדר העגול ה'בוס' יושב על כריות מזרחיות ועישן נרגילה, עוד מעט טרפו נופל בידו, המתנקש כבר נשלח, ועוד מעט האדון היקר ומשפחתו, ישרפו בלהבות.

"אני חושב שזה כאן" אמר קתלד (מקום תשעים ושמונה לכתר) לאשתו וילדיו, הוא היה האחראי הראשי על הסחר בעץ* בכל סאוטר, ואחרי פיקוח מתיש על כמות העצים האדירה שנשלחה לחומה במהלך המלחמה, ההזמנה לחופשה משפחתית בעיירה מבודדת, הייתה הצלת חיים של ממש. העיירה היתה מורכבת מבתי עץ קטנים שהקיפה חומת עץ, "נחמד פה" אמרה אשתו "נחמד?!?" שאל בנו "זה מגניב!" צעק וקפץ עם אחותו לערמת קש. "אוקיי" אמרה אשתו "איפה הדירה שלנו?" קתלד החיוור, המכתב לא בא עם מפתחות, והמקום היה משום מה ריק מאלף שאפשר לשאול.

'קחחעייק!' נשמע קול, קתלד ואשתו הסתובבו, וחזו בבעתה בשער הנסגר מאחוריהם 'טראח!' מהדהד נשמע כשהבריח החיצוני נפל, הם היו לכודים. "לא" אמר קתלד וזינק אל השער והלם עליו באגרופו, "לא! לא!" אמר והשתתק באימה, חץ בוער פילח את השמיים, ונחת בערימת הקש שילדיו שיחקו בה. "לא!" הוא זעק ורץ אליהם בזמן שהערימה החלה להעלות עשן, ילדיו היו רק בני ארבעים**, הם לא יכולים למות, אסור להם. הוא זינק למרכז הערימה ואשתו בעקבותיו, אבל היה מאוחר מדי, הערמה בערה באש, מאכלת את בתי הדמה של "עיירת הנופש" שהתרסקו על המשפחה, האש טרפה את השר בשאגה, וזינקה למרום.

* שלא היה מחסור ממנו, בסאוטר המיוערת

** מקביל לגיל שנתיים וקצת אצל בני אדם

ה'בוס' התענג על הרגע וטבל ארבע אצבעות מלבד האגודל בתוך קסת הדיו שלו, ומחק ארבעה שמות מהרשימה שלו, "מחר" אמר לחבורת המתנקשים שלו "ניתן את המכה".

"הם הסכימו לקחת אותך תחת חסותם" אמר אלדר לג'ים בשעת בוקר, "אל תעשה את הפרצוף הממורמר הזה" אמר לג'ים כשראה את הבעת פניו, "אתה תהנה שם" אמר.

קרת'ן ירדה לבושה בחלוק עשוי בד יקר כלשהו שג'ים העריך במאה לירה שטרלינג, לפחות. היא נכנסה למטבח, ויצאה עם כוס עץ מלאה במשקה חם. "היי אבא, מה קורה?" שאלה "בסדר" אמר אלדר "תואילי ללות את ג'ים לכפר?" שאל "כן" אמרה קרת'ן ונשענה על השולחן, "אז..." שאלה ולגמה מהמשקה, "מה?" שאל אלדר "מה יש לך בסנאט?" שאלה בערמומיות "אני לא יודע" אמר אלדר במבוכה, "אז מה זה" שאלה קרת'ן והוציאה מכתב מהסנאט "דבר ראשון: מה זה? דבר שני: למה את נגעת לי בדואר?" שאל "זה היה ממוען אלי" אמרה קרת'ן והציגה את החלק שהיה כתוב עליו לקרת'ן וולשר "מה כתוב שם?" שאל אלדר "לעלמה וולשר היקרה" אמרה קרת'ן "האם תוכלי ללכת לסנאט היום בצהריים הסיבה היא מקרה טראגי נוסף שפקד אותנו, רצח קתלד אנדל בידי לא אחר מהסנאטור לפר ג'לבד המשפט יתקיים שעה אחת אחרי חצות היום, הודעה זו נמסרה לכל בני האצולה." אמרה וקיפלה את המכתב "טוב אני לא יכולה ללכת היום כי אני צריכה ללכת לכפר" אמרה קרת'ן "למרות שהייתי רוצה לראות את הראש של המנוול עף מהמקום" אמרה בחיוך זדוני. "אז איך הוא הרג אותו?" שאל ג'ים "הפרטים לא מפורטים, וגם לטובתך לא הייתי רוצה שיפרטו אותם, ללפר היה מוח קודח במיוחד, משפחתו היא זאת שהמציאה את הנוהג לשפוך זהב מותר על אויבים רציניים ואז לערוף את ראשם" אמר אלדר במבוכה קלה.

"טוב אז מתי אני הולך?" שאל ג'ים "עכשיו" אמרה קרת'ן "אין משהו לאכול?" שאל במרמור קל "קח את זה" אמר אלדר והושיט לו לחם.

"לא רע" אמר ג'ים לאחר הביס הראשון. קרת'ן הלכה לחדר שלה וחזרה לאחר עשר דקות, לבושה בגלימה בצבע כחול כהה, חרבה הייתה חגורה על מותניה "את ממש אוהבת את החרב שלך" אמר אלדר "שלי שוכנת בארונות בחדר שלי" אמר "כי אתה סנאטור" אמרה קרת'ן "אגב" אמר ג'ים "איך קוראים לחרב שלך?" "שאל "רסיס קרח" ענתה קרת'ן "ותצא החוצה, אני אפגוש אותך מול השער" אמרה.

"וקרת'" אמר אלדר "תחזרי מוקדם, כי מחרתיים...." אמר לה ברמיזה "מה יש מחרתיים?" שאל ג'ים "מחרתיים זה היום הולדת מאתיים ואחת שלי" אמרה קרת'ן "שזה גיל הבגרות אצל האלפים" אמרה. "כן ומתי את עוזבת את הבית?" שאל אלדר "זה מה שאני רוצה לדעת לגבי הבגרות שלך" אמר בהומור "אתה יודע מה" אמרה קרת'ן "ברגע שיש לי מספיק כסף, אני עוברת לגור בקאלסטר" אמרה "אבל את יודעת שזה..." אמר אלדר "כן אני יודעת שזה בעיקרון מבצר ענקי, אבל הדירות שם לא רעות בכלל"

ג'ים חיכה ליד השער במשך מספר דקות עד שקרת'ן הופיעה רכובה על סוס חום ומובילה אחריה סוס לבן "תעלה " אמרה לג'ים.

אלדר ניגש למטבח ולקח תפוח, ויצא מהבית. אם יש הוצאה להורג פומבית, יש משפט רציני ואם יש משפט רציני אז כל, אבל כל הסנאטורים צריכים להיות נוכחים. הוא לא היה צריך הזמנה שידע שקיבל, זהו התפקיד של סנאטור טוב, להבין דבר מתוך דבר.

אלדר נעצר לרגע, אם הוא יגיע מוקדם מהרגיל, ללא ספק רקץ יאשים אותו בפגיעה בקבוצה אתנית כלשהי, שמנהגה לישון מאוחר. במחשבה שנייה, רקץ יאשים אותו בפגיעה בקבוצה אתנית כלשהי בכל מקרה.

הוא עלה על הסוס שלו שהיה שחור לגמרי חוץ מכתם חום על מצחו. הוא דהר לכיוון הסנאט, כיפתו הכסופה של האולם המרכזי בסנאט נצצה מרחוק. אלדר הגיע אל הסנאט, קול טפיפת פרסות נשמע מאחוריו הוא הסתובב וראה על סוס אפור, את הסנאטור החביב עליו "מה קרה שבאת כל כך מוקדם?" שאל אותו, "האם יורשה לי לשאול אותך את אותה שאלה?" ענה הסנאטור שענה לשם קלדר אפלרק, "מה שהביא אותי לכאן הוא מה שהביא אותך לכאן" ענה אלדר "בכל מקרה מה שלום הילד" שאל "הוא עכשיו בחומות הפלדה* עם חברים שלו" אמר וירד מהסוס, "בוא נכנס לאולם" אמר אלדר "תגיד" אמר אלדר כשצעדו במסדרונות הסנאט "יש מצב שהבן שלך והבת שלי יצאו ביחד?" שאל "יכול להיות, אבל הוא קטן ממנה בשלושים שנה" אמר קלדר.

דלתות האולם הגדול נפתחו בחבטה ולתוכו נגרר הנאשם, "לפר גילבד!!" קרא השופט שלא היה רקץ מכיוון שרקץ נעדר משום מה, "אתה מואשם בשריפת השר קתלד ומשפחתו בעודם בחיים, יש לך טיעוני נגד?" אמר. לפר התפתל באי נוחות הוא לא ידע איך להוכיח שהוא לא עשה את זה ולכן אמר "אין לי" ביודעו מה גזר על עצמו "ולכן אני גוזר עליך עונש מוות" אמר.

הכיכר המרכזית של לימגרד הייתה מלאה באלפים שבאו לחזות בהוצאה להורג, על בימת עץ עמד תליין שנשא חרב ברוחב עשרים סנטימטר, לפר נדחף בקהל על ידי שומרים הנושאים חניתות שעליהן נתלה דגל סאוטר, אייל כסוף על רקע שחור ועץ אשוח מימינו ומשמאלו.

מלווה בקריאות בוז, צעד לפר אל מותו. התליין הבריק את החרב בשולי גלימתו, ואור השמש ריצד עליה בעליזות לקראת גזר הדין.

לפר עלה על הבמה ודקירות חנית קלות הורידו אותו על ברכיו, הוא הרגיש את המתכת ליד גרונו וחיכה למוות שהגיע בצורת חץ ירוק נוצה בגרון, לפר נפל על רצפת

העץ והדם שניגר מגרונו, הרטיב את הקרשים, התליין רכן והוציא את החץ והתבונן בו בבעתה, ללא ספק זה היה שייך לארגון אחד בלבד...
"הקאמס!!!!" צעק וניפף בחרבו בפחד, הקאמס היה ארגון של הדרקונים שחיו בסאוטר, שניסה ללא הפסקה לבצע פיגועי טרור.
נפנפיו של התליין לא הועילו ומהר מאוד פילח חץ את בטנו, חץ נוסף, בוער ננעץ בבמה והצית אותה. השומרים הסתערו לכיוון שממנו באו החיצים ונפלו גם הם עם חצים תקועים בבטן. לפתע, מאות חיצים עפו באוויר ונחתו בקהל. מאה דרקונים חמושים בחרבות מעוקלות, הסתערו לתוך הקהל והחלו במה שיקרא לימים "טבח הכס המת" אלדר נדחף בהמון שברח מהמקום אבל נתקל בפלוגה נוספת שטבחה בכולם.

ה'בוס' התמוגג מנחת, הוא ישב בחדר שלו מוקף במשרתיו "כל אחד מכם" אמר "ימחק שם אחד מהרשימה" אמר בחיוך, שגבר כשמתנקש מחק את השם **אלדר וולשר**

"בקרוב" אמר ושלף את דגלו, גמל חד דבשתי על רקע דיונה "הדגל הזה יחליף את האייל הכסוף"

"וככה אני מנצח אותך" אמר שומר אחד לשומר אחר שעיווה את פניו ובאי רצון העביר לו ערמת מטבעות.

"שלום" אמרה קרת'ן לשני השומרים שעזבו את הקלפים ונטלו את החניתות שלהם, "לאן את רוצה להגיע?" שאל אחד מהם "אני כאן כדי לפגוש את המשפחה המאמצת של הבחור הזה" אמרה והצביעה על ג'ים, "יש מישהו שמאמץ? לא שמעתי" אמר שומר אחד, "זה בגלל שאתה שומע רכילות במקומות לא טובים" אמר השני

"אני לא מבין מה רע בפונדק בקצה של הכפר?" אמר הראשון, "בגלל שהוא בקצה, אז עד שהחדשות מגיעות אליו, הן כבר פג תוקף." אמר השני "אבל אם היית הולך ל.. אז היית מקבל את המידע הטוב ביותר" אמר "אתה מתכוון לבר בבית בושת?" אמר הראשון "היי יש כאן ילדים קטנים, דבר יפה, וכן" אמר השני ופנה לקרת'ן "הרשי לי להציג את עצמי, שמי הוא רוכת'ן ובעל הראש הכחול שמה" אמר והצביע על השומר הנוסף, "הוא פרידריך" "מדבר מי שמבקר שמה כל ערב" סינן פרידריך "את יכולה להיכנס" אמר ופתח לה את השער.

"שלום" אמרה קרת'ן כשהדלת של הבקתה נפתחה על ידי גבר שחור שיער, "שלום" אמר הגבר "אני הוא אורדל ואתה בוודאי ג'ים!" אמר וחיבק את ג'ים "שמעתי עליך כל כך הרבה דברים טובים מאלדר" "תודה רבה" אמר ג'ים שניסה לקלוט שהאיש הזה הוא אביו החדש. "טוב אז אני אלך" אמרה קרת'ן.

ג'ים נכנס לבקתה, היא היתה מורכבת מסלון שבצד השמאלי שלו היה מטבח שבמקום תנור היה אח שעל מוט ברזל לצידו נתלה סיר ברזל. שתי דלתות גדולות הובילו להערכתו לחדרי שינה ועוד דלת קטנה הובילה לאמבטיה. ובזה הסתכם ביתו החדש.

קרת'ן הגיעה לשערי לימגרד, בכל מקום היו אנשים שרצו לכיוון הכיכר המרכזית, פניהם העידו שהיום לא היתה הוצאה להורג שגרתית, מכיוון הכיכר נשמעו קולות בכי, קרת'ן רכבה לכיוון הכיכר וראתה את מה שנשאר מהטבח, ריח חזק של דם, עמד באוויר.

"מה זה?" שאלה עובר אורח והצביעה על שורת דגלים על גג הסנאט, "דגלים של הבתים שבניהם נרצחו היום" אמר האלף בעיניים אדומות מבכי. קרת'ן הביטה שוב בשורה וראתה את השועל הלבן על הרקע האפור, דגל בית וולשר, גל של אימה הציף אותה, המושכות נשמטו מידיה הרועדות, רוב בית וולשר גר במערב, ובן וולשר היחיד שהיה יכול להיות זה רק אביה.

